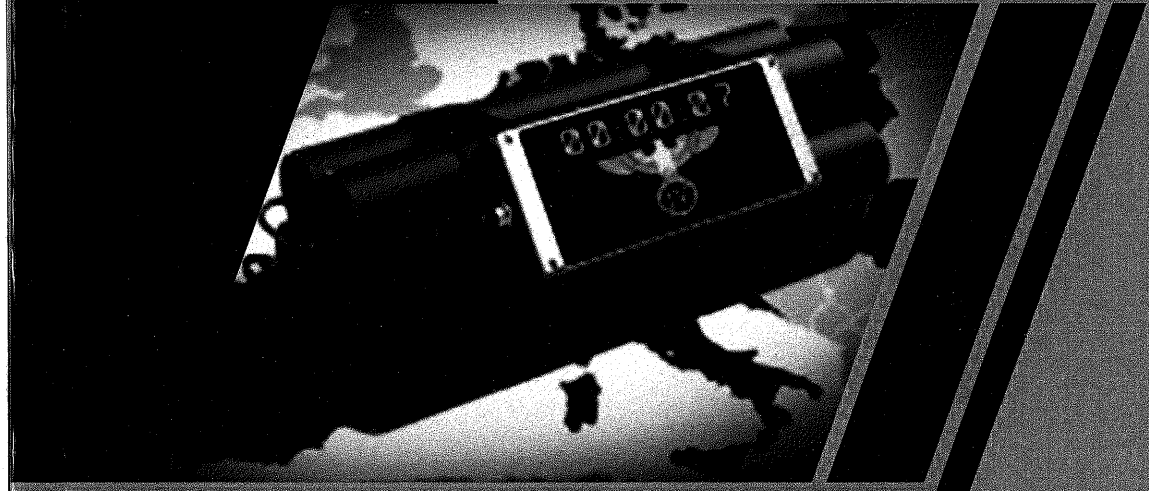

ЕВРОПСКА УНИЈА - ЧЕТВРТИ РАЈХ?

Шта не знамо о Европској унији?

Зоран Милошевић

ЕВРОПСКА УНИЈА -
ЧЕТВРТИ РАЈХ?

Европска унија – четврти рајх: шта не знамо о Европској унији?

Превео и приредио Зоран Милошевић (1959)

Издавач:

Удружење Милош Милојевић
Црна Бара

За издавача

Новица Крезих

Библиотека

Геополитички есеји – преводи
књ. 1.

Лектор

Татјана Вучинић-Маљевић

Корице

Новица Крезих

Штампа

Донта граф - Београд

Тираж

500

ISBN

978-86-81364-15-4

ЕВРОПСКА УНИЈА – ЧЕТВРТИ РАЈХ

Шта не знамо о Европској унији?

ПРЕВЕО И ПРИРЕДИО

Зоран Милошевић

УДРУЖЕЊЕ МИЛОШ МИЛОЈЕВИЋ
Црна Бара, 2021.

Предговор

Европска унија се представљала као оли-чење добра на земљи, као небески Јерусалим у који, свако ко уђе, долази у царство обиља и хедонизма. Силан новац, знање и енергија пропагандиста потрошени су да се утврде поменути стереотипи код европских народа. Успеха је, наравно, било све до 1999. године и агресије НАТО-а на СР Југославију (Србију и Црну Гору) у којој су учествовале Белгија, Холандија, Данска, Чешка, Француска, Немачка, Мађарска, Италија, Шпанија, Турска, Канада, Велика Британија, Норвешка, Пољска, Португалија и Сједињене Америчке Државе, тј. 13 држава Европске уније. Агресија је изведена без сагласности Савета безбедности Уједињених нација и са лажним оптужбама да су Срби извршили масакр албанске деце у Рачку.

Сваком идеолошки незаслепљеном човеку то би био моменат отрежњења, јер се постављало питање како је могуће тако нешто? **Имају ли Срби људска права?** Пошто је из Европе и Запада стизао негативан одговор (количина увреда и мржње сручена на

Србе је просто невероватна), јасно је било да се ради о расизму и неонацизму, који се овај пут пројавио кроз НАТО и Европску унију.

Срби у БиХ су изборили Републику Српску, али њени творци завршили су у европским затворима (европска варијанта турске сече кнезова да више ни један српски политичар не покуша тако нешто), а све време Европска унија са САД покушава да наметне стигму Србима геноцидности (наротив Сребреница). Уз напред речено, раде све на укидању Републике Српске и стварања унитарне БиХ, где би муслимани имали тоталну хегемонију.

Пре тога Европска унија је **ћутала** на протеривање Срба из Републике Хрватске у војној офанзиви названој «Олуја».

Иако је плод НАТО агресије на СР Југославију био издвајање Космета из састава Србије, ова прича још није завршена, јер резолуција Савета Безбедности Уједињених нација **1244** ову територију сматра српском, те борба да се Србија одрекне своје колевке још увек траје.

Срби, дакле, не смеју да се уједине и имају јаку државу. Због тога је издвојена Црна Гора у којој је започет процес стварања, код тамошњих Срба, анти-српског идентитета, а све на основу покраденог или фалсификованог референдума о самосталности ове републике. Борба за опстанак Црне Горе у српском свету још траје, са неизвесним резултатом.

Европска унија финансира и фрагментацију саме Републике Србије давањем не само новца већ и политичке подршке сепаратистима у Војводини, Рашкој области и југу Србије, али и пројектима стварања нових нација на територији Србије – Шопа и Торлака.

Маске су, дакле, пале. Уместо добре виле у Бриселу се помаљало наказно лице сатане и поред све медијске шминке.

Неким људима не помаже ни принцип очигледности, те су и даље наставили да верују у савремену политичку бајку о доброј Европској унији. У Русији, међутим, није тако. Тамо се код интелигенције, патриота и политичара упалио аларм, јер, по историјској логици ствари, следећи су они. И били су у праву. Сада имамо на руским границама бројне НАТО јединице које једва чекају команду да крену на те Русе, медијски већ обезличене и представљене западној јавности као «нељуди» да се којим случајем не би појавила трунка сажаљења.

Наравно, овоме су претходиле друге акције, пре свега одвајање Украјине из руског света и развој у овој држави локалног неонацизма који се усмерио на прогон руског становништва (његову украјинизацију и асимилацију), укидање руског језика и на крају и покушај да униште и Руску православну цркву у овој држави преко давања томоса о аутокефалности од стране Фанара, што све сабрано чини **етноцид**.

Санкције према руским компанијама и појединцима постале су већ офуцано западно оружје на путу сламања воље Руса да пружају отпор.

Ипак, најстрашније оружје Запада нису санкције, већ **мржња**. Европска унија је пројавила такву количину мржње према Русима (русофобије) да је то подстакло и обнову нацизма. Понајвише у Украјини, али и у Немачкој и другим земљама (на пример прибалтичким државама). Наравно, у Европској унији покушавају да ту чињеницу сакрију или минимализују, али и поред свега она је све видљивија.

Отуда и ова књига која је настала сабирањем објављених превода, пре свега на блогу „Балканска геополитика“ и сајту „Наука и култура“, где смо покушавали да укажемо на неонацизам Европске уније, невиђену србофобију и русофобију, као и чињеницу да јој је пропаганда стварала и још увек ствара (мада са мање успеха) добро лице како би похлепни народи ушли у НАТО где их, уместо обећаног раја, чекају униформе, чизме, оружје и наређење да крену на границе Русије. За Европу је идеално да на Русе крену Словени и међусобно се истребе.

Мишљења смо, међутим, да је убедљивост чланака које смо превели знатно увећана сабирањем на једном месту, јер даје целовиту слику о европским вредностима и присутности неонацизма.

Зоран Милошевић

I
ЕВРОПСКА УНИЈА
И
ВРЕДНОСТИ

Владимир Малишев
Русија

КОЈЕ СУ ТО ДЕМОКРАТСКЕ ВРЕДНОСТИ ЕВРОПСКЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ?*

- **Обавезно прихватање миграната у Европи и „обезбеђивање једнакости“ са перверзњацима**

Самит шефова држава и влада држава чланица Европске уније одржан 19. новембра 2020. године није успео. Самит је одржан путем видеа, при чему сенка коронавируса и даље дели чланице. Мађарска и Пољска блокирале су седмогодишњи буџет ЕУ за период 2021. – 2027. (1,07 билиона евра) и план економског опоравка ЕУ (750 милијарди евра), због затварања производних и малопродајних објеката (за шта је крив коронавирус).

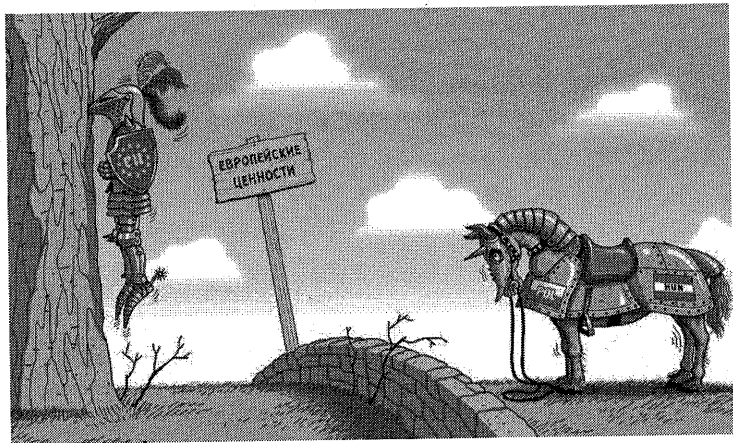
Састанак од 19. новембра требало је да буде у потпуности посвећен „борби против коронавируса“, али су се Мађарска и Пољска побуниле и дневни ред морао је да буде промењен. **Букурешт и Варшава се не слажу са стварањем тзв. механизма за надгледање поштовања такозваних принципа владавине закона. Значење „механизма“ је да ће расподела**

---

* Превод чланка: Что такое демократические ценности европейской цивилизации,
<https://www.fondsk.ru/news/2020/11/20/chto-takoe-demokraticheskie-cennosti-evropejskoj-civilizacii-52300.html>

новца у Бриселу зависити од резултата ове контроле. Словенија се придружила Мађарској и Пољској.

Виктор Орбан је оптужио власти у Бриселу да намеравају да приморају Мађарску да промени политику ограничавања имиграције. Будимпешта одбија да учествује у програмима ЕУ за обавезно пресељење миграната у све земље ЕУ. Орбан чак не попушта ни пред таквим убеђивањима предвођеним Ангелом Меркел, председником Европског савета Шарлом Мишелом и другим европским политичарима.

А премијер Матеуш Моравецки најавио је да ће Пољска одбити буџет Европске уније за 2021-2027, ако је исплата новца повезана са такозваном влада вином закона. Моравецки је упутио писмо шефовима институција ЕУ у којем је рекао да ће, уколико се успостави таква веза, политички мотиви доћи до изражаја.

А такви мотиви се већ појављују. Немачка инсистира да се обустави финансијска помоћ држа-

вама чланицама ЕУ које не испуњавају захтеве Брисела. Према речима шефа кабинета пољског премијера Михала Дворчака, то би могло довести до распада Европске уније.

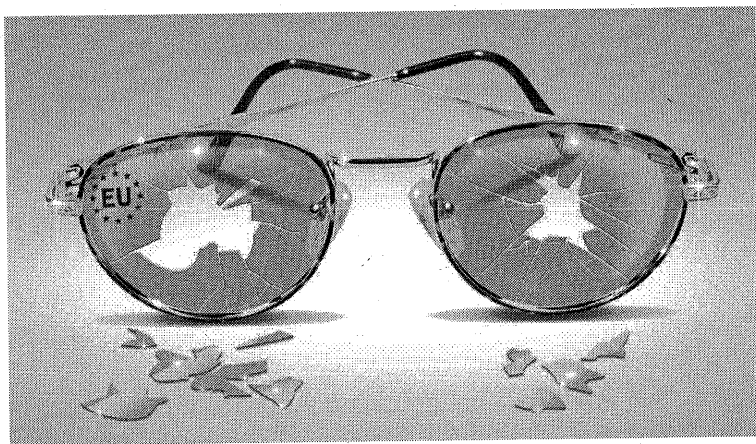
Прва позиција Брисела је, дакле, наметање обавезног пресељења миграната (углавном из Африке и Азије) у све чланице ЕУ. Друга позиција је „борба против дискриминације“ перверзњака. Европска комисија је 12. новембра, објавила прву стратегију за „обезбеђивање једнакости ЛГБТ особа“ широм света. Покренут је нови акроним ЛГБТКИ: лезбејкама, хомосексуалцима, бисексуалцима и трансвеститима додају се нови превезњаци – квири (queer – особа која не подржава поделу на традиционалне међусобно искључујуће категорије пола и сексуалности [жена / мушкарац, хомосексуалац] хетеросексуалац итд, као и она која себе сматра потиснутом хетеронормативношћу опште културе. Реч „квир“ потиче од енглеског queer, који има више значења: чудни; сумњиви или сумњив; хомосексуалац. По први пут у научној заједници о њему су почели да говоре крајем 80-их – након објављивања књиге Терезе Де Лаурехис „Теорија Квир: лезбијска и хомосексуална сексуалност: увод“ – прим. прев.) и ин-терсексуалци, чија се „равноправност са људима“ жели да обезбеди широм планете.

Европска комесарка за равноправност Хелена Дали предложила је да се утврде, у седмогодишњем буџету ЕУ, санкције против оних држава чланица које одбију да се повинују „релевантним нормама толеранције“.

Брисел је забринут: у Пољској је 2019. стотинак градова и општина прогласило своју терито-

рију „зоном ослобођеном ЛГБТ идеологије“. Као одговор, Европска комисија је одбила да обезбеди финансирање за шест градова са листе. Нагласимо: у Пољској су забрањени истополни „бракови“ и усвајање деце истополних супружника. У Мађарској су такође забрањени истополни „бракови“. Све ово изазива растућу иритацију код „власника игре“.

Хелена Дали, у свом интервјуу листу «Politico», нагласила је: земље које не поштују ЛГБТКИ права, треба да буду подложне казнама, ово је „добар начин да се држава чланица ЕУ присили да то учини“. ЕУ, рекла је, мора државама чланицама предочити избор: „Не поштујете владавину закона у овој области? Добро. Али тада нећете добити део новца који је иначе требало да добијете“.

У међувремену, Мађарска наставља да се расправља са заговорницима „заштите права“ перверзњака. Мађарска министарка правде Јудит Варга рекла је *Велту*: „Желимо да сачувамо своје хришћанске корене. Желимо да сачувамо брак као

заједницу између мушкарца и жене. И то су питања нашег живота која морамо сами да решимо“. Они то желе. Међутим, да ли ће моћи да обезбеде?

„Источни фронт се шири: започиње устанак против Европске уније“, пише италијански лист *Giornale*. Према овој публикацији, не говоримо само о процедуралним питањима, већ о дубоком идеолошком расцепу између старе (Западне) и нове (Источне) Европе. Европска комисија је већ покренула тужбу против Мађарске и Пољске због непоштовања договорених одлука и покренула питање изрицања санкција против Пољске и Мађарске у складу са чланом 2. Лисабонског уговора због кршења „демократских вредности ЕУ“.

Италијански лист *Giornale*, наравно, озбиљно потцењује и умањује значај започете борбе: не ради се о различитим идеологијама, већ о нечем много темељнијем – о основама постојања врсте „Хомо сапиенс“. На политичком плану, то се огледа у облику сукоба националних и наднационалних (транснационалних) интереса.

Мађарска и Пољска изјавиле су да ће блокирати усвајање буџета ЕУ ако се њихов став занемари. У Будимпешти и Варшави не разумеју једноставну ствар („рука Брисела“ која контролише расподелу новца омета ово разумевање): све док је ова или она држава чланица ЕУ, она има мале шансе да задржи и делић државне суверености. Чак и врло мало. Морамо да се равнати према „демократским вредностима“.

Сергеј Черњаховски
Русија

ЕВРОПСКЕ ВРЕДНОСТИ – РЕТОРИЧКА НЕОПРЕДЕЉЕНОСТ*

- Шта се подразумева под европским вредностима? Не постоји јасна дефиниција

Највиша вредност модерне Европе је несмењивост владајућих група

Покушај давања званичног одговора о томе садржан је у члану 2. Лисабонског споразума о Европској унији (2007). Иако је сам покушај да се кроз правну формулу дефинише вредности квалитет упитан, Уговор показује шта представници групација које владају и доминирају у државама чланицама ЕУ желе да сматрају „европским вредностима“.

Дакле: „Вредности на којима се Унија заснива су поштовање људског достојанства, слободе, демократије, једнакости, владавине закона и поштовање људских права, укључујући права припадника мањина“.

У исто време, Повеља Европске уније о људским правима набраја своје вредности – принципе: 1)

* Превод чланка: Европейские ценности – риторическая неопределённость,
<https://www.fondsk.ru/news/2021/04/17/evropejskie-cennosti-ritoricheskaia-neopredelennost-53395.html>

принцип поштовања људског достојанства, 2) принцип обезбеђивања људских и грађанских права и слобода, 3) принцип једнакости, 4) принцип солидарности, 5) принцип демократије, 6) принцип владавине закона.

Све ове позиције су саме по себи разумљиве и природне. И, можда, међу њима нема ниједног који се не би могао препознати као добро у смислу јавног интереса и личне користи.

Вредности између императивног и ситуационог карактера

Проблем је, међутим, што навођење ових вредности оставља отворено питање њихове хијерархије. Ако се вратимо на 2. члан Лисабонског споразума („поштовање људског достојанства, слободе, демократије, једнакости, владавине закона и поштовање људских права, укључујући права припадника мањина“), јасно је да у одређеним условима да слобода може бити у сукобу са једнакошћу, демократија – са правима мањина, владавина закона – са поштовањем људског достојанства, а шта има предност – аутори Лисабонског споразума не кажу. То значи да појединац има право сам да одреди шта је више, а шта мање значајно. То јест, „вредност“ губи свој императивни карактер, она постаје ситуациона.

Престајући да буде морални императив, „вредност“ се претвара у нешто корисно, корисно у једном случају, а некорисно у другом. Испоставља се да је оно што Европа данас назива „вредностима“ само средство.

Постоје две врсте вредности: вредности које доносе корист, односно представљају оруђе који

човеку доноси удобност; и **вредности – императивног карактера**, тј. оно у шта се човек заклиње и чему служи, што одређује смисао његовог живота.

Поједностављујући, можемо питање поставити и на следећи начин: ако је у односу на човека – вредност/корисност, прво значајније, више од другог, а друго је нешто што је корисно, али од чега се може одустати, онда у односу на човека – вредност/императив друго је важније, то је оно кроз шта човек дефинише себе, свој животни положај, његово значење.

А оно што се проглашава „европским вредностима“, у ствари, не показује се као вредност, предалеко је од онога што су некада биле вредности Европе. Једном давно, Европљани су умирали за ослобођење Гроба Господа Исуса Христа, борили се част Лепе даме. Потом су умирали за краља. Затим – за свету веру (неки – римокатоличку, неки – протестантску). Касније – за тријумф разума и свргавање тиранина. Затим – за ствар пролетаријата и еманципацију читавог радног човечанства. Борили су се за нацију, а против „аристократа и попова“. За право побуне против угњетавања, за националну независност земље.

То су биле њихове вредности. Људи су умирали за њих – а то значи да су то биле стварне вредности. То су били Европљани.

Не може се умрети за тријумф мултикултурализма или за Европски парламент, јер се не може умрети за средства која замењују недостајуће циљеве. Оно што су у Европи још спремни да назову вредностима, престале су да буду вредности. Већина Европљана данас нема за шта да умре, а нису спремни ни због чега. Стога данас више нису Европљани. Искрено, последњи Европљанин у Евро-

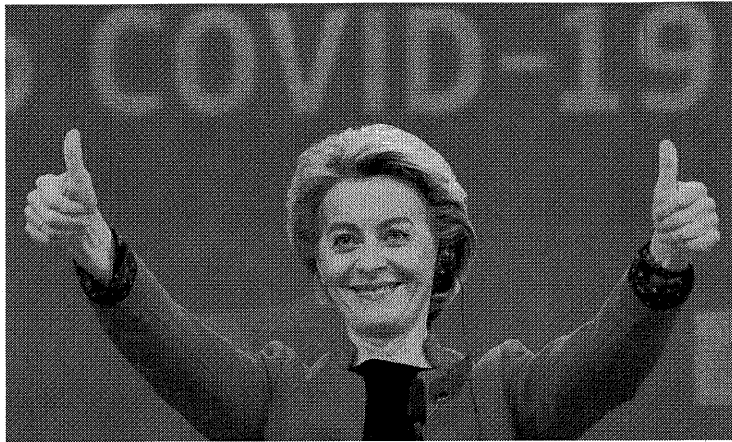
пи данас је Русија, али и она ће престати то бити ако прихвати и ноторне „европске вредности“.

Вредност је оно што особа сматра важнијим од свог живота. То мишљење је оно што га чини човеком.

Проглашавање вредношћу начела који није вредан живота, лишавана вредност императивног (светог) садржаја. Нестаје обавеза препознавања власти вредности над собом. **Ако је, међутим, оно што се проглашава вредношћу оно за шта се зна да је средство, онда се сам живот претвара у највишу вредност.** Онда је ради спасавања живота све дозвољено – издаја, лаж, предаја; ради спасавања свог живота, човек може да одустане од било каквих моралних ограничења, забрана, везаности, обавеза. Може да побегне са бојног поља, изда земљу, да своју вољену преда хулиганима, прода мајку трговцима робовима, понизи се до те мере да изгуби свој људски лик ...

Идеологија је јединство вредности и циљева. Ако су „европске вредности“ скуп средстава, онда Европа нема ни циљеве ни вредности. То значи да европско друштво постоји бесциљно, покоравалући се животињском позиву на потрошњу, што се маскира одсуством вредности и циљева слаткоречивим одговором о вредносној природи скупа одређених средстава.

Читав низ инструмената и средстава проглашених „европским вредностима“ има за циљ постизање једног циља: очување постојећег друштвено-економског поретка. Односно, очување у власти актуелних владајућих група. Њихова непроменљивост је, јасно је, највиша вредност модерне Европе.

Урсула фон дер Лајен – изразити представник савремене европске елите. Фото: REUTERS POOL
New

Владимир Малишев
Русија

ЗАБРАЊЕНЕ ЗОНЕ У ЕВРОПИ*

Простор који је затворен за државу

У многим европским градовима појављују се затворене зоне, где држава не допире, полиција не улази, где људи живе под влашћу мафијашких кланова, пише италијански лист *Giornale*. „Ове четврти ... постале су затворене зоне, које су легло злочина и екстремизма.“

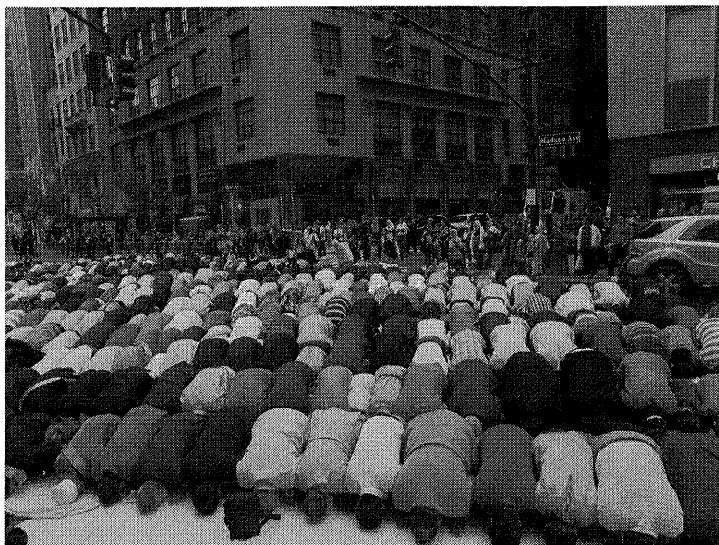
Институт за истраживање миграција у Будимпешти детаљно је истражио овај феномен 2018. године, утврдивши да у европским градовима већ постоји више од 900 рејона у које власти практично немају приступ.

Француски генерални директорат за безбедност (DGSI) у извештају из јануара 2020. године указао је на постојање **најмање 150 рејона** у земљи који се де јуре сматрају „француским“, али их фактички контролишу мреже радикалних исламиста или дилера дроге. Према подацима организације европској *European Eye on Radicalization* (Eer), данас је „тешко пронаћи град у Француској који нема бар једно рањиво урбано подручје“.

---

* Превод чланка: Запретные зоны Европы: Пространство, закрытое для государства.
<https://www.fondsk.ru/news/2021/06/30/zapretnye-zony-evropy-53899.html>

Исто се примећује у Немачкој. Како преноси *Дојче веле*, Ангела Меркел је признала постојање таквих затворених подручја још 2018. године, рекавши да „треба нешто предузети у вези с тим“. Раније је главни повереник полиције Савезне Републике Немачке **Бернхард Ватхаут** приметио да муслимански имигранти алармантном брзином најављују забрањена подручја у немачким градовима: „Наравно, знамо где можемо да користимо полицијски аутомобил, а где само оклопно возило. Разлог је тај што се наше колеге више не могу осећати сигурно када патролирају удвоје, а, такође, и ми се сами морамо плашити да не постанемо жртве злочина ... На овим просторима више није могуће доказати кривицу и не бити процесуиран. Само у најгорим случајевима ми у полицији ишта знамо о томе што се догодило. Државна власт у овим областима је потпуно искључена“.

У Холандији је регистровано најмање 40 „забрањених зона“, од којих се најпознатији **Шилдер-**

свејк, који се налази у Хагу, може сматрати пуноправном етничком енклавом. Према попису из 2008. и 2012. године, Холанђани у њој чине мање од 10% укупног становништва. То је енклава Турака и Мароканаца.

У Шведској, која има неке од најлибералнијих закона о имиграцији у Европи, већи део Малмеа, са преко 25% муслимана, забрањена је зона за немуслимане. Незапосленост мушкараца тамо прелази 80%.

У Бриселу, у сенци стаклених солитера Европске уније, делују нарко-банде и криминалне групе из Албаније и земаља Магреба. Лист *Giornale* Брисел назива „новим царством мафије“. Припадници ове мафије контролишу територију, проституцију, умешани су у шверц дроге, пљачке, прање новца и регулишу илегалну имиграцију.

Највећа лука у Европи, Антверпен, такође је под контролом мафије. Само у прва три месеца 2021. године у овој луци заплењено је 27,6 тона кокаина, што је три пута више него у целој 2014. години. То је скоро трећина целокупног кокаина пресретнутог у Европи.

Забрањене зоне су производ вишедеценијске политике „мултикултурализма“, која је довела до стварања паралелних друштава у европским земљама. Према истраживању британске организације *Nope not Hate* из 2019. године, трећина Британаца (32%) верује да немају приступ четвртима изван града. Бирмингем, у којем је 21,8% становништва муслиманско, има неколико мултиетничких подручја, од којих су нека скоро 100% муслиманска.

„Демографски, Британија добија све више исламско лице на местима попут Бирмингема, Брадфорда, Дербија, Дјубурија, Лидса, Лестера, Ливер-

пула, Лутона, Манчестера, Шефилда, Волтем Фореста и Тавер Хамлетса“, саопштио је лондонски Институт *Gatestone*. Године 2015. анализа имена која се дају у Енглеској показала је да је то - Мухамед. И пре четири године, радикална група позвала је муслимане да покрену кампању за претварање дванаест британских градова, укључујући „Лондонистан“, у независне исламске државе, које живе према шеријатском закону, ван граница британске јуриспруденције.

ДИНАМИКА ГРУПНОГ СИЛОВАЊА У НЕМАЧКОЈ*

- **Фелберт, Фрајбург, Милхајм – имена ових градова данас су асоцијација на сурове криминалне радње и групна силовања**

Према новом истраживању Федералне управе криминалистичке полиције (ВКА), групна силовања, по правилу су веома брутална и наносе озбиљне менталне последице жртвама. То доказују и невероватно сурова кривична дела.

Август 2016. године: У Северној Рајни-Вестфалији група младића, од 19 до 24 године старости, преко WhatsApp-а се договорило са жртвама, које нису ништа посумњале, да се виде, а потом су их силовали. До јануара 2018. силовали су најмање шест ученица, а све оне имале су тек 16 година. У новембру 2018. године починиоци су осуђени на шест година и три месеца затвора.

Април 2018: Осам тинејџера (од 14 до 17 година) из Бугарске вребало је тринаестогодишњакињу поред базена, одвукло је у шуму и више пута је силовало, снимајући све камером. Шест их је осуђено на четири године и девет месеци затвора, двоје је побегло у Бугарску, али су касније ухапшени.

Април 2018: 22-годишњи Ирачанин Али Башар, убио је 14-годишњу Сузану Ф, а раније са својим другом Авганистанцем више пута је силовао 11-годишњу дјевојчицу.

* Превод чланка: Динамика груповых изнасилований в Германии, <http://www.dal.by/news/149/10-12-19-38/>

Октобар 2018: 22-годишњи Сиријац Мајд Х. је у дискотеци у Фрејбургу дрогирао 18-годишњу студенткињу, а затим је силовао у грмљу близу клуба. После тога, девојку је силовало још 11 његових пријатеља, осам Сиријаца, по један Ирачанин, Алжирац и Немац. Суђење је у току.

Према стручњацима ВКА, 98 одсто криминалаца су мушкарци, а у 60 одсто случајева су млађи од 25 година. Такође се испоставило да су, у поређењу са другим злочинима, групна силовања постала све бројнија, а да их при том не врше немачки грађани.

Фрапантна је чињеница да је удео странаца у становништву Немачке око 12 посто, али 56 посто од њих су починили дела групног силовања.

Године 2010. регистровано је 620 случајева групног силовања, 2015. године – 400. У 2016. години, када је огроман број жена сексуално нападнут

током прославе Нове године у Келну, 749. У 2017. години забележено је 380 силовања, а кривична пријава је поднета против 497 осумњичених. Нема података за 2018. годину, јер се не води посебна статистика за групна силовања, међутим, познато је да ова врста насиља над женама чине три одсто од општег броја силовања.

Истовремено, број криминалаца који учествују у групном силовању без њемачког држављанства значајно је порастао: са 32,8% на 67,1% (од 2005). Међутим, у ову статистику су такође укључени туристи и инострано војно особље (пре свега амерички војници).

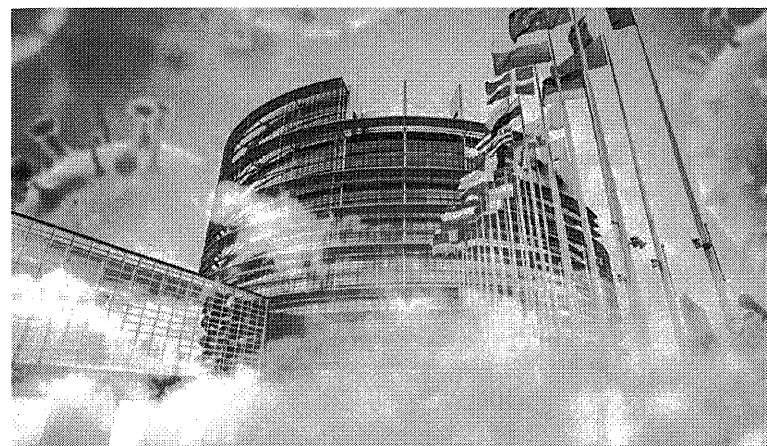
Константин Шемљук
Украјина

КРАХ ИДЕЈЕ О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ КАО СУРОГАТУ НЕБЕСКОГ ЈЕРУСАЛИМА*

- Дуго година се Украјинцима наметала идеја да је циљ интеграција у Европску унију, јер је ту заправо срећа. Али нешто је пошло по злу

Последњих година житељи Украјине живе са идејом и сном о уласку земље у Европу, тачније – у Европску унију. Власт и врхунски политичари о томе јавно разговарају, сви водећи медији то емитују, а представници неких верских структура о томе проповедају у црквама. **Управо је улазак Украјине у Европску унију био главни „мамац“ за привлачење људи на Евромајдан.** Људи су били потпуно обузети идејом да је ЕУ својеврсно чаробно место где ће се сви проблеми решити у трену – корупција ће нестати, доћи ће владавина закона, људе ће имати огромне плате, постојаће квалитетна и јефтина роба. Европска унија је приказана као „светла будућност“, а придруживање истој је главни и неспорни циљ Украјине.

* Превод чланка: Крах идеи ЕС как суррогата Небесного Иерусалима, <https://spzh.news/ru/chelovek-i-cerkovy/70998-krah-idei-jes-kak-surrogata-nebesnogo-ijerusalima>

Сви покушаји да се на Земљи створи Небески Јерусалим осуђени су на неуспех. Фото: СПЖ

Сва пропаганда којом су „драли мозгове“ Украјинцима концентрисана је у видео-поруци Јацењука, крајем 2013. године, о потреби да се закључи „споразум са ЕУ“: то ће довести до тога да ће плате и пензије бити „пет пута“ веће од оних из времена „Јануковича“, савремену медицину моћи ће сви да приуште, искрен и праведан суд, што ће дати могућност да живите 15 година дуже.

Како су се сва ова невероватна обећања могла испунити, Украјинцима није објашњено. Било је довољно веровати, или боље рећи – поверовати.

Совјетска идеологија и идеологија Мајдана: спекулације на верским основама

Разговор о универзалној срећи која ће почети међу Украјинцима после уласка у ЕУ веома подсећа на сан о комунизму и уопште о „светлој

будућности“, што је била пропаганда за масе у СССР-у.

И иако ни на Мајдану, а нарочито не у Совјетском Савезу, званично није најављивана ниједна верска компонента, није тешко приметити да обе идеологије имају очигледне знаке религиозног размишљања. И пре свега, то је декларација крајњег циља као постизање потпуне среће и просперитета.

У СССР-у, то је био комунизам, у којем је било могуће не радити и имати све што желите, код идеолога Мајдана – то је придруживање Европској унији, што је подразумевало исто – не морате сами ништа да радите, „добре деде“ ће Украјинцима дати новац и решити све њихове проблеме. Постоји и алузија на Небески Јерусалим, као врхунац и круну земаљског живота хришћана. Међутим, све се завршава само у алузији. Ако Црква нуди човеку свакодневни напорни рад, борбу са страстима и мењање унутрашњег „ја“ за постизање Небеског Царства, онда су идеолози СССР-а и Мајдана предложили да једноставно слушају и следе наредбе својих вођа, који ће лако и безбрижно водити своје следбенике до крајње „среће“.

Поред крајњег „просперитетног“ циља, обе идеологије копирале су хришћанство у спољашњим формама, не примећујући да су њихове копије апсолутно апсурдне по садржају.

Није никаква тајна да првомајске и новембарске поворке са сликама политичких лидера подсећају на религиозне литије. Ситуација је слична и када се користе бакљаде у постмајданској Украјини, где као и у претходним случајевима, уместо икона носе фотографије својих политичких идола.

Плакат са ликом Лењина

Парола „Лењин је живео, Лењин живи, Лењин ће живети!“ Познат је свима који су живели у СССР-у, очигледно указује вечни живот. Са становишта хришћана, он је сасвим логичан: Лењин је живео свој земаљски живот, а после смрти његова душа остаће у вечном животу. Наравно, Лењин, који је крив за многе смрти, тешко је задовољан својим посмртним животом, али то је друго питање.

Како су, дакле, грађани СССР-а могли да схвате ову паролу? Да већ мртви Лењин живи тамо негде и да ће живети? Где ће живети, како? У песмама, плесовима, у сећању? За атеисте, какав је био просечан совјетски грађанин – ово је потпуна глупост. Човек је или жив или мртав, све остало је лаж.

Постмајданске пароле „Хероји не умиру“ и „Бандера ће доћи и увести ред“, познати сваком Украјинцу, имају сличан проблем перцепције.

Како схватити речи да „хероји не умиру“? Са становишта хришћана, нико не умире – ни херој, ни

злочинац. Свако наслеђује вечни живот, само у различитим његовим манифестацијама. Са становишта атеиста, неумирући хероји па и „вечноживећи“ Лењин – потпуна је глупост и лаж.

Још је гори слоган о Бандери, који ће „доћи и увести поредак“. Овде су чак и хришћани потпуно збуњени – шта, Бандера ће доћи попут Мојсија? Да ли ће он васкрснути у телу, победити на председничким изборима, заузети Москву и уредити економију Украјине?

5. фебруар 2018 године. Митинг пред амбасадом Пољске и против закона Сејма о казнама за преступе украјинских националиста

Наравно, све су то патетичне глупости, створене за некритичку перцепцију прималаца. А неистинита реторика увек доводи до пада режима.

Крај совјетске идеологије сада, после распада СССР-а, свима је очигледан – комунизам није дошао и неће доћи. Али са идеологијом Мајдана, за сада је све другачије. Многи Украјинци и даље сматрају трагични масакр током догађаја на Евромајдану као нешто херојско, високо и чак свето, неопходно за пос-

тизање крајњег циља. А која је сврха масакра? Они у потпуности неће моћи да одговоре на то питање. Али једна од најпопуларнијих опција је да је то било неопходно ради уласка у Европу, иако је, дакле, и сама Европска унија више пута је оповргла такву могућност. Међутим, та чињеница више код еврофанатика не игра никакву улогу. Они верују да ће ући у Европску унију. Вера је врела, патолошка и ирационална.

У свему томе не може се рећи да најмању улогу у распаљивању такве вере има њена симбиоза са „професионалцима“ (политичарима).

Евробогословље

Одмах након трагичног стрељања током Евромајдана, његови идеолози најавили су стварање такозване „Небеске стотине“ од активиста који су умрли од руке непознатих снајпериста. Сама реч „небеска“ већ указује на верску компоненту овог термина. Глава Украјинске гркокатоличке цркве, Свјатослав Шевчук, који је 2013. године јавно позвао људе на Мајдан, рекао је да су они који су погинули заправо „ускршње жртве револуције достојанства“, а њихову смрт назвао је „животворном“, а место погубљења – „Украјинском голготом“.

Ако посматрате ове речи са становишта хришћанства, оне су у најмању руку апсурдне, тачније оне су у највећој мери богохулне. Заиста, у новозаветној цркви под изразом „ускршња жртва“ сматра се добровољна Христова жртва. И заправо, то се односи на израз „животворна смрт.“ Преподобни Теодор Студит о томе је написао: „Христос је укинуо смрт својом **животворном смрћу** и све је у паклу било

разрешено од окова; Христос је открио рај и учинио га доступним свима.“

Нема доказа да су убијени активисти намеравали да се жртвују за било кога, они су једноставно и цинично убијени. Како можемо упоредити смрт ових несрећника са Спаситељевом жртвом, познато је само предводнику унијата.

Представници и Украјинске гркокатоличке цркве и тзв. Украјинске православне цркве – Кијевски патријархат позиционирали су „Небеску стотину“ као нове свеце. Осликавали су зидове цркава њиховим сликама, састављали акатисте, чак су посвећивали и храмове у њихову част. Иако се у молитвама од нових „светаца“ није тражило да Украјинце уведу у Европу, тај циљ се подразумевао.

„Митрополит“ тзв. Украјинске православне цркве – Кијевски патријархат (сада Православне цркве Украјине) Луцки Михаил Зинкевич, још је током Евромајдана, изјавио: „Имамо један пут – до Бога и до Европске уније“. Касније, 2016. године, Зинкевич је изјавио да „украјински народ жели да уђе у Европску унију, а задатак власти је да створи услове и изврши све потребне ствари како би људи могли да комуницирају са заједницом у којој им је пријатно“.

Према другом скандалозном представнику тзв. Украјинске православне цркве – Кијевски патријархат, „свештенику“ Александру Дедјухину (који је сада у тзв. Православној цркви Украјине), Мајдан је акција Духа Светога: „Дух Свети даје сваком апостолу моћ да оде на Мајдан у Јерусалиму и да проповеда. Да, њима заправо и нису требали Молотовљеви коктели, јер је изнад сваког била ватра, а то је, показало се, било довољно. И да, Мајдан није

потребан у рају. На крају крајева, Мајдан је акција Светог Духа у несавршеном свету“.

Плакат током Евромајдана

Сумрак Европе?

Прошло је шест година од Евромајдана, али ништа се није променило. Са Европском унијом је потписан Споразум о придруживању, али ми нисмо примили ни једну једину европску плату, исплатили европску пензију, увели модерну медицину или чак изградиле поштено судство. Изглед за придруживање Украјине Европској унији су још увијек магловити, а Европа и даље остаје недостижан идеал. Све, како би требало да буде у религији. Са једним упозорењем, овај „идеал“ се руши пред нашим очима.

Епидемија коронавируса разоткрила је огромне проблеме европског друштва, која су нам се

до јуче чинила идеалним и савршеним. Међусобна помоћ, међусобна подршка, саосећање и заједничко решавање проблема – све то нико није видео у тако дивној Европи. Свака земља која улази у овај савез одједном је схватила да је сама, а да је унија мит, а све лепе речи о јединству одједном нису ништа друго до илузија.

Римокатолички бискуп Цампаоло Крепаљди из Трста у Италији, сигуран је да је корона вирус показао величанствен крај Европске уније: „Искуство ових дана поново је показало да је Европска унија подељена и фантомска. Међу државама чланица појавили су се егоистички спорови, а не сарадња. Италија је остала изолована и сама“.

Председник Србије Александар Вучић рекао је у једном од својих говора: „Не постоји никаква међународна солидарност. Не постоји европска солидарност. Све се то испоставило као бајка.“

Идеално земаљско друштво као сурогат Небеског Јерусалима?

Свако од нас тежи да буде окружен достојним људима: поштеним, пријатељски настројеним, интелигентним. **На једном од продајних места станова или кућа има занимљива реклама – „Добронамерне, угледне комшије“.** Стамбено збрињавање у подручјима у којима живе „угледни“ грађани увек је скупље него у „квартовима“ са високом стопом криминала.

И није случајно што су људи за време овоземаљског живота у сваком тренутку покушавају да од „угледних“ људи направе „идеално друштво“. Велика Француска револуција, Велика социјалистичка рево-

луција, нацистички експеримент у Немачкој – сви су за свој циљ прогласили стварање новог, идеалног друштва. И скоро сви ови покушаји имали су наглашене позајмице из религије. Савремени комунистички лидер ГенADIЈ Зјуганов из Руске Федерације каже следеће: „Ми смо током изградње комунизма умногоне из Библије отписали морални код. А о томе тешко да може шта друго да се каже, ако ко успе само нека остави те документе у близини“.

Међутим, поставља се питање – зашто сте морали да створите сурогат, ако постоји оригинал?

Сви револуционари, чак и најискренији, нудили су људима само спољне промене: да замене „лоше“ владаре за „добре“, један систем за други.

Али ниједан од идеолога нових идеалних друштава није поставио задатак преображаја конкретног човека, на што нас позива Христос. Да се очистимо духовне прљавштине, да покајањем спалимо своје страсти, а грехе кајањем – то је једини начин да се преобратимо. Не знамо други начин да допаднемо у заиста савршено друштво – Небески Јерусалим.

Гледајући унаоколо и слушајући реторику одређених верских лидера, морамо јасно схватити да су сви покушаји нагађања о симбиози политике и религије осуђени на неуспех, историја то убедљиво сведочи.

„Небеска стотина“, која је умрла, искључиво ради уласка у Европску унију, нису уопште никакви свеци, већ несрећни људи који су убијени како би одређене снаге дошле на власт. Њихова смрт није била „животворна“. Европа уопште није идеално друштво за које морамо да се боримо и има-

мо разбијене носеве, како бисмо били срећни. Заједница људи попут нас је, за сада, срећнија. Наш циљ је изван хоризонта. А да бисте стигли тамо, треба много и напорно радити. Радити на себи.

За изградњу јаких и високих зграда људи користе цигле – комаде глине или песка печене на великој температури.

Да ли је могуће нешто градити од „сирових“ материјала? Могуће је. Међутим, у неком тренутку ће се таква зграда сигурно распасти. Од глине и песка можете да правите некакве фигуре за децу, али не и праве зграде. Чак и ако напишете реч „цигла“ на комаду глине, она неће постати тврда.

Изградња „идеалног друштва“ у савременом свету је неиспуњив задатак, јер је, са становишта хришћанских вредности, такво друштво могуће само под условом невероватног духовног напора од стране сваког од његових чланова.

И у том смислу, особа која живи у таквом друштву не треба да тежи ка Европи или било камо друго, већ искључиво у Царство Небеско. Крајњи циљ нашег живота нису европске интеграција, већ небеска интеграција. Основе ове „интеграције“ не би требало да буду идеали материјалног благостања, већ идеали моралног савршенства. И тек када се ти идеали остваре, Господ ће подарити све остало. Његовим речима: „Прво тражите Царство Небеско, а све остало ће доћи само.“

Владимир Малишев
Русија

КРВ И КОКАИН ТЕКУ УЛИЦАМА ЕВРОПЕ, КОЈА СТАРИ И ПОСТАЈЕ СВЕ ЗАВИСНИЈА*

Лондон је постао кокаинска престоница Старог света

- Европа се претвара у светски центар за трговину кокаином и потрошњу ове дроге, пише италијански *Giornale*. Ако су се раније центрима дистрибуције дрога сматрани Колумбија, Бразил, Мексико и САД, сада се одвија кокаинизација Старог света

У фебруару су немачка и белгијска царина запленили рекордну количину кокаина – више од 23 тоне. Товар је био у транзиту, а ишао је у Холандију. Немачка обавештајна служба пронашла је 16 тона у пет бродских контејнера који су у Хамбург стигли из Парагваја. Још 7,2 тоне кокаина заплешено је у Антверпену, где је дрога дошла из Панаме. „Ово је једна од највећих појединачних заплена дроге на свету“, - рекли су немачки цариници.

* Превод чланка: Кровь и кокаин текут по улицам стареющей и все более наркоманской Европы, <https://www.fondsk.ru/news/2021/07/08/krov-i-kokain-tekut-po-ulicam-starejuschej-i-vse-bolee-narkomanskoj-evropy-53965.html>

Европски центар за праћење дрога и зависности (EMCDDA) у Лисабону извештава да је кокаин из Пе-руа, Боливије и Колумбије преплавио земље Европ-ске уније. Истовремено, нарко картели сада нуде купцима много чистији и квалитетнији производ.

Европа је сада на другом месту у свету после Сједињених Држава у потрошњи белог праха, а потражња за „производом“ расте геометријском прогресијом. „Кокаин кружи улицама Европе“, пише *Giornale*, „не значи само зависност и деградацију, већ и ратове између нарко-банака за контролу центара за трговину дрогом, повећава незакониту трговину оружјем, које стиже са Балкана у остаток Европе, подстиче корупцију и доводи до раста организованог криминала, до рађања нарко-држава у срцу Старог континента ...“

Лондон је постао европска престоница кокаина. Становници британске престонице дневно потроше око 23 kg чистог кокаина. Процењује се да ста-

новници британске престонице конзумирају више од осам тона кокаина годишње.

Савремене комуникације отвориле су много нове могућности, а ширење технологија шифровања омогућава трговцима дрогом да се ослободе међуфаза на путу до купца. „Млади данас могу да наруче дрогу, а банде – албанска, српска, локална – имају прилику да испоруче велике количине одмах до кућног прага.“ Према статистикама Канцеларије УН-а за дроге и криминал, око 2,25% одрасле популације у Енглеској и Велсу користи кокаин. У Шкотској још више - 2,5%.

„Британија“, пише *The Guardian*, „воли кокаин, а љубав према дроги, што је занимљиво само се повећава“. Истовремено, употреба кокаина „престала је да буде култура јапија (младих са великим платама, оних који су опседнути каријером и материјалним светом – прим. прев.) и богаташа“, јер његова потрошња расте међу свим слојевима, што доводи до новог

таласа крваве прерасподеле сфера утицаја међу британским бандама које су укључене у трговину дрогом.

Према обавештајним службама Њеног Величанства, контролу над снабдевањем и трговином кокаином у Европи деле албанска мафија „Шиптари“ и италијанска „Ндрангета“. Они су у савезничким односима и чине међународни криминални картел. Само „Ндрангета“ је прошле године зарадила више новца него Дојче Банка и Мекдоналдс заједно.

У питању су, дакле, веома велике суме и не треба се чудити што европски званичници не могу да се обрачунају са нарко мафијом, јер и они живе од тих прихода.

Битке између банди укључених у трговину кокаином доводе до великих жртава на улицама чак и најмирнијих европских земаља. У Грчкој је рат између албанских банди довео до 13 смртних случајева. У Шведској су погинуле 124 особе. **„У Француској нарко-банде спроводе терор. Само у Марсеју, од пуцњаве између нарко-банди од 2010. године убијено је 154 особе.“**

Белгијски Антверпен се одавно претворио у „кокаинску капију“ Европе (контролишу је Албанци). Вредност заплених дрога од 2016. до 2019. у овој луци износи приближно 3,2 милијарде евра. Ова огромна количина новца даје трговцима кокаином прилику да утичу и на велику политику. Размере шверца кокаина у луци Антверпен (половина европског снабдевања овом дрогом) толико су велике да је корупција постала начин живота, каже градоначелник Антверпена Барт Де Вевер: **„Лука је шупља као цедиљка... Новац који добијамо од трговине кокаином је огроман. Продире у цело друштво... Про-**

дреће и у политику... У Антверпену смо на ивици до тога да људи почну куповати и политички утицај“.

„Крв и кокаин теку улицама Европе, која стари и све је зависнија од дроге, чији становници помажу у преправљању мапе транснационалног организованог криминала подстичући потражњу за дрогом“, са резигнацијом каже италијански лист *Giornale*.

Сергеј Черњаховски
Русија

ЕВРОПА СА МИГРАНТИМА И БЕЗ ЦИЉЕВА: муслиманска инвазија на европску идеолошку пустош*

- Тешкоће на основу исламизације Европе леже у чињеници да Европа нема идеологију. Европа живи без циљева
- Муслиман може да прихвати чињеницу да не треба да има четири жене, већ једну, али никада неће прихватити идеју да други мушкарац може бити „супруга“
- Ле Пенова странка данас је најлевичарскија у Француској, а Алтернатива за Немачку, више него ико други, брани социјална права немачких грађана
- Те странке не проповедају национализам као идеју супериорности своје нације, већ као идеју националног самоодржања
- Када људи у Француској и Немачкој кажу да желе да живе према сопственим нормама и то исто очекују од придошлица, онда је ово заправо национал-ослободилачка, лева политичка позиција за разлику од ставова деснице политичке снаге на власти

* Превод чланка: Европа с мигрантима и без целей: Мусульманское нашествие на европейском идеологическом пустыре, <https://www.fondsk.ru/news/2021/04/10/evropa-s-migrantami-i-bez-celej-53341.html>

Европа не може да се одрекне муслиманских миграната, али ни да их асимиљује. Европски лидери покушавају да извуку закључке из проблема са муслиманима, али у принципу неће моћи да донесу адекватне, исцрпне закључке. Тешкоће на основу исламизације Европе леже у чињеници да Европа нема идеологију.

Европа живи без циљева. Једини разлог Европљана је материјални комфор, а такав смисао испуњења живота човеку није довољан.

Стога човек тражи. Међу данас пројављеним снажним идеологијама свакако се истиче ислам, посебно онај радикални. Европско друштво није било у стању да интегрише ни носиоце умерене исламске идеологије. Ако је пре 50-70 година представник другог света који је дошао у Европу видео нешто чему би могао некако да се придружи, сада је Европа за њега идеолошка пустош, у којој нема значења и вредности. Напокон, „људска права“ не могу бити вредност, већ су само средство.

А пошто европски владајући кругови нису у стању да се ослободе ропства мултикултурализму, као ни борбе против „тоталитаризма“, тако ако би се ослободили одбацивања идеолошке сигурности, они немају шта да супротставе исламу. У будућности су могућа два пута за Европу. Или ће оживети снажни „црни“ националистички пројекат у духу хитлеризма (Четврти рајх), није случајно Брејвик себе назвао крсташем, или ће бити неопходно обновити супермодерни пројекат, какав је био комунистички пројекат, или пројекат будућности, који осигурава откривање људске личности и креативно самоостварење човека.

ЗНАЧАЈ ИДЕОЛОГИЈЕ

Проблеми са муслиманским имигрантима, као што је већ поменуто, у одсуству идеологије у Европи су нерешиви. Потражњу за мигрантима узрокује стање европских производних снага. Европљанин жели да ради на мање-више занимљивом, лаганом послу и, уз то, добро зарађује. Не жели да обавља помоћне послове, не жели да обавља посао радника, а могућност да се све то пренесе на роботе и аутоматизацију још увек није обезбеђена. Стога Европа не може да одбаци имигранте, али ни да их интегрише у своје семантичко поље. Досељеници у Европи немају за шта да умиру.

У исто време, слобода говора дата исламском екстремисту претвара се из грађанске слободе у претњу друштву и животима људи; парламентаризам, који добро функционише у условима релативно мирног развоја, може постати средство за разарање земље у ратним условима.

Немогуће је да се ико ко верује у Аллаха помири са идејом да свако може веровати у било шта или уопште не веровати ни у шта. Муслиман може да прихвати чињеницу да не треба да има четири жене, већ једну, али никада неће прихватити идеју да други мушкарац може бити „супруга“.

Нетачно је, са моје тачке гледишта, да се, рецимо, „националним фронтом“ Марин Ле Пен, „Алтернативом за Немачку“ и другим сличним странкама у европским земљама називају термином „десно“. Историјски гледано, некада су деловали са десних позиција, али данас немају ништа „десно“. Ле Пенова странка данас је најлевичарскија у Француској, а Алтернатива за Немачку, више него ико други, брани социјална права немачких грађана. Те странке не проповедају национализам као идеју супериорности своје нације, већ као идеју националног самоодржања. Када људи у Француској и Немачкој кажу да желе да живе према сопственим нормама и то исто очекују од придошлица, онда је ово заправо национал-ослободилачка, лева политичка позиција за разлику од ставова деснице политичке снаге на власти.

КО ЈЕ У ЕВРОПИ ДЕСНИЦА, А КО ЛЕВИЦА – ОПШТА ЗБРКА

Свака влада има дужност – да одржава мир и спокој у земљи, да осигура ред и заштиту грађана. Ако се појаве групе које задиру у овај поредак, влада је дужна да употреби све снаге којима располаже – аутомате, пендреке, митраљезе, гасове, бацаче пламена, артиљерију, авијацију, како би сузбила побу-

њени устанак и заштитила грађане. Ако влада то не учини, или ако јој војне снаге престану да се потчињавају, онда она престаје да буде власт. **Када се, дакле, иста та Марине Ле Пен супротстави арапско-муслиманској доминацији у Француској, она се заправо нађе на позицијама на којима су и комунисти и де Гол стајали током Другог светског рата, бранећи се од нацистичке инвазије.**

Постоји и овакав пример: у Украјини се сада не води борба између руског и украјинског језика, већ борба између антифашиста и фашиста. **Социјалдемократске странке Запада, посебно Социјалистичка партија Француске, подржавају украјински фашизам. А антифашистичку борбу народа Украјине подржава Марине Ле Пен.**

Волео бих да се надам да ће овај антифашистички фронт, који се рађа у Европи, пронаћи снагу да се одупре и арапско-муслиманској инвазији и профашистичкој, што заправо по суштини, представља тенденцију европских владајућих група да васкрсну.

II ЕВРОПСКА УНИЈА И НЕОНАЦИЗАМ

Владимир Прохватилов
Русија

АКО СЕ У ЕВРОПИ ПОЈАВИ ЧЕТВРТИ РАЈХ...*

- Процес спајања водећих одбрамбених компанија Француске и Немачке, који такође укључује у себе напредне војно-индустријске комплексе Шпаније и Италије, далеко је од тога да је окончан. Међутим, оно што је сигурно јесте да неће бити одступања од ове линије која имају за циљ достижање војног суверенитета држава „каролиншког језгра“
- На тај начин појављују се обриси Европског Четвртог Рајха

Јубиларни самит поводом 70. годишњице НАТО-а у Ватфорду у близини Лондона завршио је "збуњеним шапутањем", изјавио је Кевин Барон, главни уредник америчког одбрамбеног портала *American Defense One*, изнервиран одбијањем Доналда Трампа да учествује на конференцији за штампу после Самита.

Формално гледано Доналд Трамп је одустао од учешћа на самиту НАТО-ве годишњице због чињенице да су га канадски премијер Јустин Трудо, британски премијер Борис Џонсон и француски предсе-

---

* Превод чланка: Если в Европе появится четвёртый рейх... За кулисами Саммита Североатлантического альянса, <https://www.fondsk.ru/news/2019/12/07/esli-v-evrope-pojavitsja-chetvertyj-rejh...-49625.html>

дник Емануел Макрон исмевали током пријема у Бакинџемској палати.

„Председник мрзи саму идеју да му се неко смеје. Међутим, низ година користио је формулу „део свет нам се смеје“ за личне нападе на његове претходнике“, приметила је репортерка *Њујорк тајмса* Меги Хаберман. „НАТО-ова годишњица нарушила је Трампов положај на међународној арени“, рекао је војни аналитичар Рачја Арзумањан у интервјуу ФСК-у. - **Један од главних постулата спољне политике САД био је: нико не сме да нам се смеје и мора да нас поштује!** Међутим, у Лондону су се најближи савезници смејали Трампу/САД и јавно изразили своје непоштовање.“

Расходи европејских стран НАТО на оборону, % от ВВП

Источник: НАТО, оцена на 2019 г.

BBC

Смејали су се, али у троуглу Макрон-Ердоган-Трамп заиста су постојале противуречја око војних

операција Турске против оружаних група Курдистанске радничке партије, који су поткопали напоре Француске и Израела да створе „регионалну државну формацију у интересу курдских 'Одред самоодбране' (YPG) и Радничке партије Курдистана“, изјавио је турски министар спољних послова Мевлут Чавушоглу новинској агенцији *Анадолија*.

Макрон је изразио незадовољство поступцима Турске у Сирији, јер нису договорени са НАТО савезницима. „Нажалост, немамо ниједну дефиницију тероризма, - рекао је Макрон на конференцији за штампу. - Гледам Турску - они се сада боре са онима који су се борили раме уз раме с нама против Исламске државе [забрањена у Русији терористичка организација]. А у неким случајевима Турска чак и сарађују са онима повезаним са Исламском државом. Ово је стратешко питање! Ако ћемо разговарати само о томе колико плаћамо, без јасних дефиниција такве ситуације, ово није озбиљно!“

Ердоган је оштро реаговао, рекавши новинарима: „Ако наши пријатељи из НАТО-а не прихватају да су терористичке организације оне које ми таквим сматрамо и против којих се боримо, ми ћемо бити против било каквих корака које предузме НАТО.“

Одавно је приметно разилажење интереса између европских чланица НАТО-а и Сједињених Држава, које се интензивирало доласком Трампа. Европљани се не слажу са Американцима у вези са питањима стратегије на Блиском Истоку, Сједињене Државе настоје да заузму европско тржиште гаса, док су лидери ЕУ Немачка и Француска фокусиране на диверсификацију снабдевања гасом. Европској унији је потребан реални „војни суверенитет“, као што је изјавио Макрон у свом сензационалном интервјуу за магазин *Економист*.

Немачка и Француска су већ дуго на том путу. Већ неколико година траје интеграција војно-индустријских комплекса ових земаља, а говори се и о стварању сопствене европске војске. Европска ваздухопловна одбрамбена и свемирска компанија (European Aeronautic Defence and Space Company, EADS), основана јула 2000. године спајањем немачке компаније Daimler-Benz Aerospace AG са француском Aéro-spatiale-Matra и шпанском CASA (Construcciones Aeronáuticas SA), постала је локомотива војне и индустријске француско-немачке интеграције.

У јулу 2016. француска државна компанија Nexter Systems S.A. и немачка компанија Kraus-Maffei Wegmann GmbH & Co. KG (KMW) је створио „оклопни Авион“ – холдинг које ће се специјализовати за производњу оклопних возила и артиље-

ријског оружја. Холдинг је добио име КНДС (KMW and Nexter Defense Systems). Године 2019. почели су преговори о куповини удела у основном капиталу КНДС-а од стране гигантског немачког одбрамбеног концерна Rheinmetall, што би могло довести до појаве једног од најмоћнијих светских произвођача оклопне и артиљеријске технике.

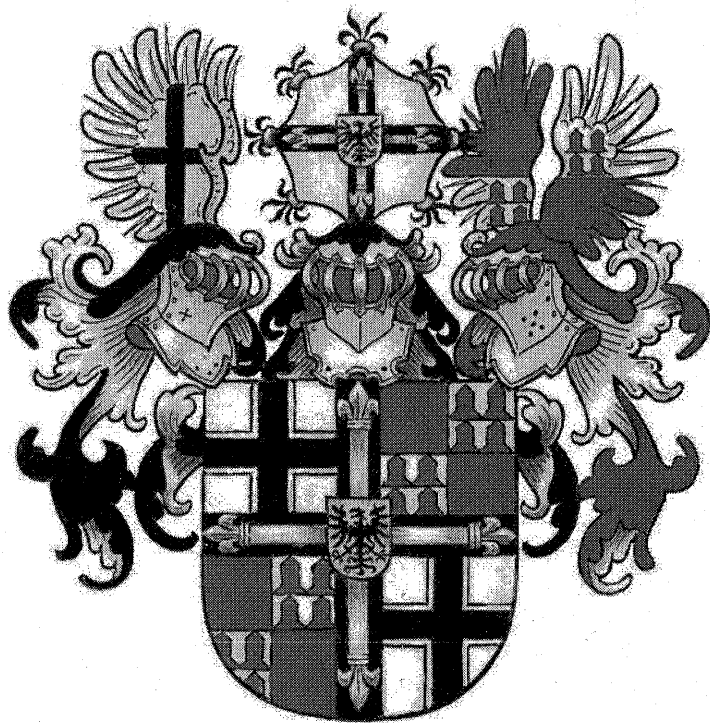
KMW + nexter
DEFENSE SYSTEMS

У јуну 2019. године, на изложби авиона у Паризу, француска одбрамбена компанија Dassault Aviation и Airbus представила је владама Француске и Немачке заједнички пројекат стварања ловца нове генерације, који ће заменити француске борце Rafale и немачки Eurofighter. Шпанија се придружила овом пројекту. Француска компанија Safran и немачки MTU Aero Engines заједно ће развити мотор ове нове борбене летелице.

Од почетка века, идеја о стварању јединственог војно-поморског бродоградилешта кружила је европским кулоарима. О пројекту спајања једног од највећих немачких индустријских концерна Thyssen Krupp и француске бродоградилешне компаније DCNS више пута су између себе разговарали Николас Саркози и Ангела Меркел.

Процес спајања водећих одбрамбених компанија Француске и Немачке, који такође укључује напредне војно-индустријске комплексе Шпаније и Италије, далеко од тога да је окончан. Међутим,

оно што је сигурно јесте да неће бити одступања од ове линије која имају за циљ достизање војног суверенитета држава „каролиншког језгра“. На тај начин појављују се обриси Европског Четвртог Рајха.

Како ће се он понашати на међународној арени? Руски војни аналитичар Александар Собјанин каже: „У наредним годинама биће период великог и искреног пријатељства између Руске Федерације и Савезне Републике Немачке, али нико у руском руководству не живи у облацима. Ми немамо право да напустимо фазу пријатељства и блиске сарадње са Немачком, јер ће то бити стратешко самоубиство

Русије. У нови хипотетички Продор на Исток (Drang nach Osten) поћи ће сасвим другачија Немачка...“

И овде нема разлога ни за радост ни за страх. За појаву Новог, Четвртог рајха у Западној Европи, Русија једноставно речено, мора бити спремна.

Алексеј Назаренко
Русија

НЕОНАЦИЗМ И ЗАПАД: двоструки аршини*

- У мартовској публикацији часописа „Заштитник света“ (Rauhanpuolustajaksi), аутор примећује: „Растуће насиље украјинске крајње деснице тешко се одражава у финским медијима“. С једне стране, „финским медијима је тешко да идентификују и признају постојање унутрашњег сукоба“, тешко га је разумети, а извештаји медија усредсређени су искључиво на „мешање Русије у послове ове земље“, јер се плаше да их не оптуже за „путинизам“ (putinisteiksi), што, наравно, спречава да се објективно гледа на „унутрашњи сукоб у Украјини“

Финска је изненада скренула пажњу на постојање национал-радикала у Украјини. У мартовској публикацији часописа „Заштитник света“ (Rauhanpuolustajaksi), аутор примећује: „Растуће насиље украјинске крајње деснице тешко се одражава у финским медијима“. С једне стране, „финским медијима је тешко да идентификују и признају пос-

* Превод чланка: Неонацизм и Запад: Двойная оптика, <https://www.fondsk.ru/news/2021/03/12/neonacizm-i-zapad-53123.html>

тојање унутрашњег сукоба“, тешко га је разумети, а извештаји медија усредсређени су искључиво на „мешање Русије у послове ове земље“, јер се плаше да их не оптуже за „путинизам“ (putinisteiksi), што, наравно, спречава да се објективно гледа на „унутрашњи сукоб у Украјини“. На овај закључак Финце су нагнали бројни новинарски материјали који су се појавили почетком 2021. године у америчким листовима *TIME* и *Harper*, као и у немачким публикацијама *Die Zeit* и *DW*.

Запад још једном изражава забринутост због постојања у Украјини нацистичке јединице „Азов“ (забрањене у Руској Федерацији), укључене у структуру Националне гарде која има своју политичку странку „Национални корпус“ (забрањен у Руској Федерацији) и „блиске односе са украјинским државним органима.“ „Азов“ је постао део украјинског цивилног друштва, организује летње кампове за децу, пружа помоћ ветеранима тзв. Анти терористичке акције / Операције уједињених снага.

Украјински неонацисти су добри за Запад када гранатирају градове Донбаса и „успостављају ред“, чистећи Украјину од „руског света“. Али су и лоши, када по повратку из рата у Украјини убијају код куће или у неким другим земљама. Ово је, заправо, постало алармантно. У фебруару 2021. *DW* је пренео мишљење посланице заменице Лево странке Немачке Мартине Реннер: „Међународне везе немачких неонациста заснивају се не само и не толико на идеолошкој блискости са екстремном десницом у другим земљама (укључујући Украјину), већ на сасвим практичним интересима – жељи да се у Немачкој набави војно оружје за даљу употребу.“

Финско издање скреће пажњу на чланак у часопису *TIME*, у којем бивши официр ФБИ Али Суфан каже да је последњих година „Украјину посетило више од 17 хиљада страних бораца из 50 земаља“. Међу њима су били и Финци са крајње десничарским ставовима. Суфан позива да се „озбиљно схватање претње“.

Када представници „Азовског покрета“ кажу да је „Азов“ мала држава у држави, они нису далеко од истине. Финске новине кажу: „Азов није једина екстремно десничарска група у Украјини, али је тренутно највећа и најугицајнија. Процењује се да броји 20.000 чланова и једина је екстремистичка група са званичним статусом у Националној гарди (добро наоружани батаљон од 1.500 бораца) и која игра помоћну улогу у полицији“.

Чињеница да су на парламентарним изборима 2019. године украјински екстремисти стекли мање од 2% присталица не треба да доводи никога у заблуду. Године 2018. власти у Норвешкој подигле су узбуну

због локалног нацисте Јоахима Фурхолма. У пролеће 2018. године стигао је у Кијев, потписао уговор са Оружаним снагама Украјине и отишао да се бори у Донбасу. Месец дана касније, украјинске власти су нагло раскинуле споразум с њим, протеривајући га из ратне зоне. Испоставило се да је Украјина испунила захтев Норвешке, која није била задовољна тиме што се „аријевац“ Јоахим, који је од 15. године био регистрован у специјалним службама и имао кривичну евиденцију као потенцијални терориста, обучавао у Украјини. Норвежанин је у интервјуу за кијевске медије рекао да „поштује“ Андерса Брејвика, а у Норвешкој су добро запамтили име овог човека који је убио 77 суграђана.

Западу су корисне стране терористичке организације

У САД су „Азов“ први пут приметили 2015. године. Тада је амерички Конгрес забранио финансијску и војну помоћ „Азову“. Иницијатор релевантних амандмана, демократски конгресмен **Џон Конерс** написао је: „Захвалан сам Представничком дому што је једногласно прихватио моје амандмане, осигуравајући тиме да наша војска неће обучавати одвратни неонацистички батаљон ‘Азов’.“

Године 2019. четрдесет чланова америчког Конгреса потписало је петицију Стејт департменту са предлогом да „Азов“ буде признат као терористичка организација. У образложењу се помиње да је „Азов“ дуго низ година привлачио, радикализовао и обучавао америчке грађане. Говорили су и о вези између „Азова“ и неких терористичких напада ултрадеснице у Сједињеним Државама. Кон-

гресмени су захтевали од државног секретара да објасни зашто украјински добровољачки пук „Азов“ није на списку страних терористичких организација, иако су присталице идеје о превласти белих опасне. Министар унутрашњих послова Арсен Аваков тада је узео свој „Азов“ под заштиту. Од тада је вероватно да се „Азов“ налази у Сједињеним Државама на тајном списку „корисних страних терористичких организација“.

Фински часопис скреће пажњу на чињеницу да од 2018. године америчка организација Ukrainian Marker Group систематски прикупља податке о насиљу ултрадеснице. У извештају за 2020. годину помиње се **18 ултрадесничарских организација у Украјини**. Најпознатији се зову: „Азов“, „Ц14“ и „Десни сектор“ (све организације су забрањене у Руској Федерацији). У Извештају се изражава забринутост да „крајња десница јача своју политичку моћ и идеолошке позиције у јавној сфери, док се политички противници отворено прогоне“. Закључује се да се „политичко насиље ултрадеснице готово утростручило у односу на претходну годину“. У Извештају се посебно наглашава: „Ултрадесница покушава да ућутка људе које сматрају противницима, на пример, на друштвеним мрежама и у образовним институцијама“.

Овај извештај је састављен пре затварања опозиционих ТВ канала у Украјини, али је општи тренд у њему тачно дефинисан. Сада је „Азов“ већ успоставио блиски контакт са канцеларијом Владимира Зеленског и учествује у „округлим столовима“ о Донбасу.

Сједињене Државе, као и Запад у целини, подржавају активност неонациста унутар граница Украјине. Запад је заинтересован за стално и дугорочно постојање оваквих како би радили „на лицу места“. Оваква ситуација ће се, свакако, наставити све док нацисти не почну да шире своје активности у зону земаља „златне милијарде“.

Степан Костецки
Русија

У НЕМАЧКОЈ ЈЕ СВЕ ВИШЕ НЕОНАЦИСТА: Како се инфилтрирају у специјалне снаге и полицију?*

- Националистичка осећања у Немачкој нису ослабила од почетка миграционе кризе 2015. године – и она попримају крајње радикалне форме
- Недавно је откривено да они који воле дићи руке у стилу „римског поздрава“, певајући нацистичке песме, већ су се инфилтрирали у елитне немачке специјалце и у слободно време се снабдевају оружјем и муницијом
- Како се испоставило идеје Трећег Рајха блиске су борцима најбољих дивизија Бундесвера. Зашто се на ово затварају очи и какав ће бити одговор власти анализира портал „Лента.ру“

Озбиљне сумње

У мају 2020. немачке безбедносне снаге извршиле су претрес у сеоској кући Саксонца за кога се сумњало да је у вези са неонацистичким групама. Нашли су тајно складиште новца у врту, пронашли су

* Превод чланка, В Германији станом се све више неонациста. Како они продирају у спецназ и полицију, <https://lenta.ru/articles/2020/07/28/neonazismus/>

два килограма јаког пластичног експлозива, осигураче, детонаторе, аутоматске пушке *Калашњиков*, пригушиваче, ножеве, самостреле, стреле и на хиљаде метака. Потврђено је и политичко становиште власника куће: читава збирка нацистичких реликвија, међу којима су и часопис за оне који су служили у СС трупима, као и књига војних песама, штампане по налогу ове паравојне групе.

Грађани носталгични за Трећим рајхом и спремни за насиље – није нека новост за Немачку, земља се бори против неонацистичких покрета готово од самог завршетка Другог светског рата. Међутим, овај случај је попут муње обишао читаву земљу, јер осумњичени није био неки маргиналац, већ командант специјалних снага КСК (*Kommando Spezialkräfte*) – елитне и тајне јединице немачке војске.

Овај случај се није могао занемарити на највишем нивоу и власти земље су започеле свеобухватну истрагу. Аналитички извештај био је урађен до 30. јуна, а Немачка министарка одбране Анегрет Крамп-Каренбауер учинила га је доступним јавности.

Истрага је показала да у складиштима специјалних служби недостаје 62 килограма експлозива и више од 48.000 метака. Истина, још није јасно да ли је у питању крађа или грешка у инвентару.

Министарка је нагласила да је немарно руковање муницијом традиција међу специјалним снагама, као и изузетно нездрава атмосфера унутар јединице. „На основу веровања одређеног дела руководства, појавило се оно што називамо токсично вођство, као и екстремистичке тенденције“, рекла је Крамп-Каренбауер.

Шефица Министарства одбране је у свом говору била крајње коректна и подсетила на то да су елитне специјалне снаге важан фундамент државе. Указала је на ефикасност КСК-а и потребу за таквим јединицама, али јединица у свом тренутном виду више не може постојати.

Нацистичка застава и немачко оружје из тог времена Фото: Joe Raedle / Getty Images

Шанса за исправку

Извештај указује да је један од кључних разлога идентификованог проблема стагнација у развоју кадрова. Командоси, створени као одговор на америчке „морнаричке фоке“ и британски САС, регрутују људе који су изузетно отпорни на стрес, који су потом спремни на суров режим тренинга: морају издржати марш од 160 километара у потпуној ратној спремности и симулацију бруталног саслушавања.

У исто време, све активности КСК-а су класификоване (познато је само да су учествовале у операцијама у Руанди, Босни и Херцеговини, Космету и Авганистану), а за задатке на које се такве јединице шаљу нису потребни само лични квалитети и вештине, већ и снажан осећај лојалности групи... Да бисте одржали морал војника, наравно, потребни су вам добро координисани тимови. С тим у вези, многи оперативци остали су на својим позицијама годинама и чак деценијама – на пример, официр ухваћен са експлозивом служио је у својој јединици од 2001. године.

Временом се око појединих команданата формирала међусобна оданост, лична лојалност која није зависила од остатка војске, државе и друштва. И та је независност изграђена на темељима које су ти команданти сматрали правилним.

Према Цајтовој аналитичарки Кај Бирман, заједно са осећајем припадности највишем кругу људи, „белој кости“ немачких оружаних снага, ови услови су постали плодно тло за клијање екстремистичких погледа.

У складу с тим, испоставило се да су истражитељи, покушавајући да открију стварну популарност антисоцијалних погледа међу командосима, налетели на зид: војска је знала да ће обелодањивање тајни довести до срамотног протеривања из редова елите. Припремне процедуре су такође радиле за тако тешку индоктринацију - нови чланови су се почели интегрисати у тим још током тренинга. Међутим, прича о пронађеном експлозиву помогла је истражитељима да открију много података.

Крамп-Каренбауер је саопштила да је као резултат тога донета одлука о повећању ротације кадрова у

КСК. Од сада, оперативци ће се селити у друге јединице и делимично доћи споља, проћи обуку у другим јединицама и неће предуго седети на једном положају. Поред тога, друга од четири чете јединице биће распуштена – барем привремено – она која се превише опијала нацистичким идејама.

Команда „на десно“!

Поступак над другом четом почео је инцидентом 2017. године. Чета је доспела у медије када су војници одлучили да организују забаву у част одласка потпуковника, хероја авганистанских операција – и, сагласно немачком закону, позвали су проститутке. Најмање једна проститутка, видевши шта се дешавало на испраћају у близини једне од војних база, била је огорчена и одбила је да ћути.

Према њеним речима (девојка је, плашећи се претњи, говорила анонимно), на забави је било око 60 учесника, укључујући и команданта коме су нашли експлозив у башти. Изводили су чудне ритуале са свињским главама, пили уз ватру и слушали музику.

Они су на том догађају слушали песме Sturmwehr – групе коју су немачки медији класификовали као „десни рокенрол“. Њене композиције пуне су националистичке романтике: јунаци умиру за народ, чезну за великом Немачком, огорчени су приливом странаца – укратко, све о чему је срамотно говорити у модерној Немачкој, али се могу наћи у слободно доступним музичким сервисима.

Саме десничарске песме можда и не би наљутиле проститутку и скандал се не би догодио. Међутим, учесници опроштајне забаве, певајући заједно са хором, дигли су руку у нацистички поздрав и гест

испратили одговарајућим криком – и то више није непристојност, већ значајно кршење немачких закона.

Међутим, како извештава више војних извора, такво понашање није новост у редовима немачких снага безбедности. Одређени проценат њих прилично је отворено заинтересован за десничарске екстремистичке покрете.

Треба напоменути да је руководство КСК у почетку признавало само чињеницу секс-забаве и игара које су се тамо одржавале у средњовековном стилу – било каква веза с нацистичком естетиком је негирана. Међутим, упркос „зиду ћутања“, како је рекла министарка одбране, истражитељи су ипак успели да пронађу доказе. Резултат, под истрагом је, према различитим изворима, било од 60 до 70 „командоса“ од око хиљаду запослених у јединици.

Радикалне тенденције

Потенцијални нацисти у специјалним снагама само су врх леденог брега. У јануару ове године (2020) војна контрабавештајна служба известила је да немачка војска има најмање 592 особе осумњичене за „антиуставне погледе“. Познате су и радикалне нацистичке групе у регионалној и савезној полицији, а десетак безбедносних званичника сврстало се међу „Рајхсбургере“ („грађани Рајха“) – секташки покрет чији присталице сматрају да немачко царство још увек постоји, а тренутна влада је нелегитимна.

Мноштво људи је спремно да порекне кључне вредности савремене немачке државе, радећи у њеним органима безбедности, што је феномен који се објашњава на различите начине. Генерално, на ову појаву је вероватно утицао и прелазак у Немачкој на

професионалну војску 2011. године - војска као посебна велика група престала је да буде само „део друштва” и почела је постепено да формира свој идентитет одвојен од широких маса и независан од званичне идеологије.

У случају КСК, то је јасно видљиво већ од 2003. године. Затим је министар одбране отпустио генерала Рајнхарда Гунцела, команданта и једног од оснивача јединице. Командант се осмелио и подржао политичара **Мартина Хомана**, који је упоредио Јевреје који су учествовали у револуцији у Русији са немачким национал-социјалистима и позвао на смањење степена колективног стида. После тога, генерал је написао књигу у којој је прилично похвално говорио о тајним службама Трећег рајха.

Међутим, мигрантска криза која је избила 2015. играла је кључну улогу у радикализацији снага безбедности. Она је прилично узбуркала немачке националисте, и грађани су без икаквих посебних погледа на ово питање нагло заузели екстремне погледе – овај талас није мимоишао ни органе правног поретка.

Национално несвесни

За последњих неколико година све више Немца – посебно у бившој Источној Немачкој, одакле долази значајан део немачких војника – осећали су да им је уобичајен начин живота у опасности, а да држава то није у стању да спречи. У складу с тим, дошло је до невиђеног пораста популарности националистичких политичара без преседана у новијој немачкој историји: у неким савезним државама сваки пети или чак сваки четврти становник гласао је за

„десну“ странку „Алтернатива за Немачку“ (Alternative für Deutschland, AfD).

Традиционални социјалистички медији и левицарске партије, губећи гласаче, неуморно су оптуживали АфД за десничарски радикализам и умешаност у раст насиља и екстремизма. Допринос умерених националиста из „Алтернатива“ успону екстремно десничарских осећања тешко је мерљив, а такође је тешко оспорити чињеницу да са толеранцијом у Немачкој нешто није у реду.

Политички атентати су истакнути примери. У фебруару 2020. године присталица антисемитских теорија завере пуцао је у мигранте који су седели у два кафића у граду Ханау. Раније, нешто мање од шест месеци, још један екстремиста покушао је – безуспешно – да нападне синагогу у Галеу, после чега је пуцао и убио две особе. У лето исте године, Немачка је била шокирана убиством Валтера Лубкеа, бившег градоначелника Касела и отвореног присталице масовне миграције. Убица, који има везе у радикалним круговима, признао је да је злочин починио из идеолошких и политичких разлога.

Ови случајеви нису нека одступања или изузеци, већ само врх озбиљног проблема, рекао је министар унутрашњих послова **Хорст Зеихофер** на последњој конференцији за медије. Према шефу Министарства унутрашњих послова, десничарски екстремизам већ постаје права „срамота Немачке“.

Број злочина почињених из мржње континуирано расте сваке године. На пример, 2019. године било их је 10 процената више у односу на годину раније – више од 22.300.

Скривена претња?

Статистички подаци такође показују да је укупан број Немаца који су евидентирани у полицијским органима као десничарски екстремисти у последње време у порасту. Сада их има око 33.000, у поређењу са око 24.000 прошле године. Од тога 13.000 њих је заведено са ознаком „спремни за насиље“.

Наравно, политичари посебно забрињавају радикали у редовима безбедносних снага. А после откривања симпатизера нациста, чак и у елитним специјалним снагама, чини се логичним кораком да се провере све агенције за спровођење закона на постојање тајних ултрадесних ћелија.

Сами ултрадесничари су пресрећни само због таквог обрта – уосталом, страх, сумња и теорија завере постају плодно тло за ширење њихових ставова. Бивши војни човек **Ханибал Шмит** са задовољством је рекао за *The New York Times* да његова мрежа тајних разговора у шифрованим месинџерима обједињује више од 2.000 истомишљеника широм Немачке. Многи од њих, рекао је, служе у агенцијама за спровођење закона – и чекају кризу „Дана икс“ да наступе заједничким снагама.

Такве изјаве нису повод за инспекције великих размера — барем тако каже шеф немачког Министарства унутрашњих послова. По овом питању, Зеехофер заузима заиста антиекстремистички став: против било какве дискриминације, укључујући дискриминацију полицијских службеника. Вероватно су у току унутрашње провере, али мало је вероватно да ће јавност детаљно сазнати о свему шта се дешава у обавештајним службама једне од најјачих држава Европе.

Посматрајући са стране, може се рећи само једна ствар. Када реакција грађана на светске догађаје буде смештена у простор неприхватљивог, она се може манифестовати у заиста нездравим облицима, продирући истовремено у све слојеве друштва. Поготово ако је историја једног народа у таквим условима тешка и окрутна као у случају Немачке.

Владимир Кудрјавцев
Русија

НАЦИЗАМ У ЕВРОПИ ЧЕКА СВОЈЕ ВРЕМЕ И ПРИПРЕМА СЕ: О самооправдању Европе*

- Немачку је недавно потресао скандал повезан са њеном нацистичком прошлoшћу. Најмање осам година група полицајаца из града Милхајма, (Северна Рајна-Вестфалија) размењивала је нацистички садржај у затвореним групама популарног месинџера, забављајући једни друге монтираним смешним фотографијама. И то у земљи која марљиво показује целом свету да се сећа своје кривице за Хитлерове злочине и проповеда политику „отворених врата“ према мигрантима!

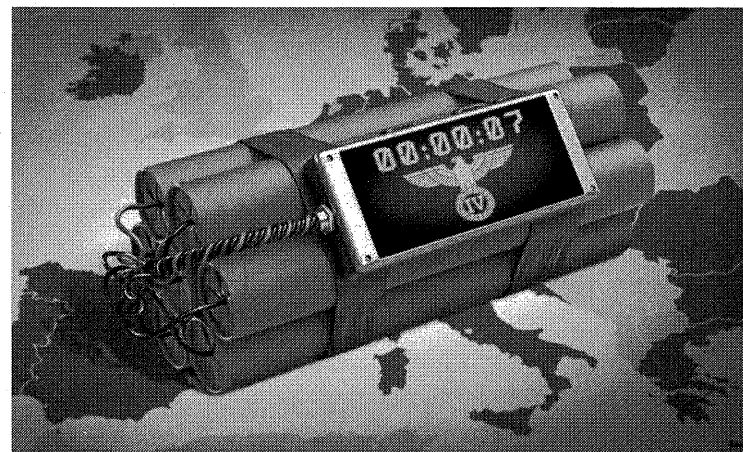
Посебно је вредно пажње да су се и представници агенције за спровођење закона Савезне Републике Немачке смејали нацистичким шалама. Да подсетимо, сличан скандал догодио се не тако давно у елитним деловима Бундесвера.

Лако је ове појаве приписати кратковидној миграционој политици немачких власти: многи немачки грађани су несрећни и не желе да се мире са

* Превод чланка: *Нацизм в Европе ждѣт своего часа и готовится*, <https://www.fondsk.ru/news/2020/09/30/nacizm-v-evrope-zhdet-svoego-chasa-i-gotovitsja-51951.html>

огољеним мултикултурализмом, криминалом међу придошлицама и њиховим иживљавањима.

Они који се још увек сећају нечега из историје знају да је фашизам настао у Италији; да се у Немачкој обликовао као нацизам; да је режим сродан италијанском и немачком успоставио генерал Франко у Шпанији; да је Хитлер брзо пронашао саучеснике у другим европским земљама, па чак и у СССР-у (у балтичким државама, у Украјини, али и у Белорусији, и међу официрима и војницима војске Власова). После Другог светског рата, САД су, са знатним успехом, користиле фашистичко-нацистички ресурс у борби против Совјетског Савеза и у уништавању СССР-а.

Иако антисемитизам не коегзистира увек са нацизмом, још прошле године, француски председник Емануел Макрон приметио је да постоји поновни раст антисемитизма у скоро свим западним демократијама који није виђен од Другог светског

рата. „Антисемитизам није проблем за Јевреје, то је проблем за републику“, рекао је Макрон.

Европљани се плаше да признају себи да су антихуманистичке идеје оно што се крије у дубинама европске свести, да је то нешто што је у њему дубоко укоренено. **Ноторни европски хуманизам је чисто селективан, односи се само на такозвани „цивилизовани свет“ (друго име за „златну милијарду“).** За идеологију „цивилизованог света“, („златне милијарде“) смрт једног Американца или Европљанина је трагедија на коју се мора обратити пажња на свим нивоима и за коју неко мора да одговара, а „варвари“ у Вијетнаму, Ираку, Авганистану, Сирији и Донбасу се могу пљачкати, мучити, спаљивати, убијати, као у одеском Дому синдиката и учинити жртвама деструктивних друштвених експеримената названих „Обојена револуција“.

Ово је принцип примитивног племена или чопора разбојника: што је даље од „узорног демократског центра“, то је агресивнија пећинска природа Европејца. У Немачкој понекад избијају информације о „тихим нацистима“, у Француској се с времена на време дешавају антисемитски напади. **На Балтику се отворено величају „борци против совјетске окупације“, а непријатна истина о њиховим везама са нацистима потискује се у други план. Брисел, међутим, на своје не да. То је Европа! У Украјини, где је нацизам дуго чекао своје време, поново је подигао главу, а Запад га подржава у његовој „борби“.**

Ко би се усудио да гарантује да данашња Немачка сутра неће бити као балтичке државе, а прекосу тра Украјина? До истог закључка води и поведена „битка за историју“.

Немачки министар спољних послова Хајко Маас пише: „**Поновљени покушаји последњих месеци да се историја препише на тако нечастан начин захтевају да разјаснимо чија је то потреба, која није смела настати због непоколебљивих историјских чињеница: нападом на Пољску Немачка је сама покренула Други светски рат, а Немачка је искључиво одговорна за злочине холокауста против човечности. Ко сеје сумње у ово и намеће злочиначку улогу другим народима, чини неправду жртвама, злоупотребљава историју и дели Европу!**“.

Међутим, немачки министар одмах додаје: „У Пољској, на Балтику и у другим земљама Централне, Источне и Југоисточне Европе за људе је радост победе над национал-социјализмом повезана с почетком другог облика неслободе и наметања туђе воље – ово искуство деле са многим грађанима Источне Немачке“. А онда хор баш те „Пољске, балтичких држава и других земаља Централне, Источне и Југоисточне Европе“, јачају

антисовјетску и антируску пропаганду, те корак по корак нагризају историјску истину.

Пољаци предосећају да ће Европска унија пре или касније, у овом или оном облику, ризиковати да постане Четврти рајх – и томе се противе. Међутим, несклоност Русији и Русима на нивоу политичких лидера, надјачава страх од доласка Четвртог рајха. И **Макрон** током посете Пољској двосмислено говори: „Ризик који видим је појава искривљивања историјског памћења. Понекад видим покушаје Пољске да избрише 1989. годину и ову историју слободе. Видим намерну мађарску политику ревизије целокупне историје XX века. Видим покушај Русије да изнова интерпретира Други светски рат и кривицу за пољски народ. Видим ризик фрагментације нашег памћења по питању ревизије историје“.

Европа заиста не жели да њена неугледна улога у Другом светском рату, када су Европљани мирно „легли“ под Хитлера, постане обична, неутрална историјска чињеница без оптужујућег терета. Отуда стални покушаји да се жртва претвори у агресора или саучесника у злочину.

Када самооправдање Европе, ове домовине нацизма, достигне врхунац, сви предуслови за следећи поход „цивилизованог света“ на „антихумани“ Исток у потпуности ће сазрети у европској свести. И тада ће се немачки грађанин поново на неразумљив начин претворити у кажњавача и „тигар“ ће поново излетети из јазбине.

Валентин Жуков

Русија

ЛЕТОНИЈА НАМЕРАВА ДА ШПИЈУНИРА ГРАЂАНЕ КОЈИ ГЛЕДАЈУ РУСКЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ*

- „Сада можете гледати руску телевизију само усред ноћи и испод чаршава.“ Такви коментари се појављују као реакција на нови корак Летоније да уништи руско информативно присуство у земљи – планирано је да се кажњавају они грађани који гледају руске телевизије станице
- Апсурдност онога што се дешава примећују чак и неки политичари у самој Летонији – уосталом, значајан део становништва земље говори руски

Парламент Летоније је у завршном читању усвојио измене „Закона о заштићеним услугама“, према којима гледаоци могу бити кажњени због „илегалног“ гледања сателитских ТВ канала. Претпоставља се да ће ова мера ограничити приступ „нелиценцираном“ гледању руских ТВ канала у земљи. У исто време започела је још једна фаза прогона руских ТВ канала.

* Превод чланка: Латвия намерена подсматривать за зрителями российского телевидения, <https://vz.ru/world/2021/2/10/1084379.html>

„Велики Брат те прати“

Према званичним подацима, у Летонији је 2018. године 62.000 домаћинстава користило илегалне телевизијске услуге (гледање канала преко независно инсталираних сателитских антена). „Друштвена организација „За легални садржај“ планира да спроведе информативну кампању о свом трошку. Циљ му је да смањи број нелегалних веза за 6.000 и да смањи број домаћинства која оправдавају пиратерију за 4.400“, наводи се у закону.

Руси у Летонији били су предвидљиво огорчени. „А онда ће бити овако. Сви уређаји који пружају приступ Интернету морају бити регистровани. Или ће, генерално, приступ Интернету бити обезбеђен само уз посебне дозволе – само оним грађанима који делима доказују своју лојалност. Остали ће добити тачне информације са звучника на улицама“, шале се људи у интернет коментарима.

Други изражавају сумњу да ће нови закон уопште профункционисати: „Изгледа као потпуна парализа моћи. Зашто доносити законе који се не могу спровести? Разумем, „тањери“ би били потпуно забрањени. И тако – ко и како, без налога за претрес уз учешће техничких стручњака, може да утврди шта гледам на „тањир“? Изгледа као бесмислица таквог нивоа, као да је, на пример, забрањено гледати на Исток“.

Алексеј Пушков, председавајући Комисије Савета Федерације Савезне скупштине Руске Федерације за информациону политику и интеракцију са медијима, такође је одговорио на ову вест. „У Летонији ће кажњавати за гледања руске телевизије. То је, за сада, само новчана казна, а не слање у

затвор, иако и то неће бити изненађење. Велики Брат посматра вас држављане Летоније. Сада можете гледати руску ТВ само касно ноћу и испод чаршава. У стварности, таква мера – са покривањем ајфона, ајпеда и лаптопова – може се спровести само путем тоталног електронског надзора. Генерално, све се креће ка стварању полиције мисли у „демократској“ Летонији. Стигли смо“, коментарише Пушков.

Европска унија толерише развој неонацизма у Летонији који мржњу грађана усмерава ка Русима

Летонски публициста Вадим Ава каже да је ово још један корак за избацивање руског језика

из свих сфера живота у Летонији. „Ово се чудесно поклопило са забраном Зеленског да емитује три украјинска ТВ канала, која су бранила нормалне односе са Русијом, и лишавањем Британије права да емитује кинески сателитски канал“, пише Ава. Према његовом мишљењу, под притиском државе, реемитер *Tet* заправо добровољно подрива своју конкурентност. Публициста наглашава да су амандмани који омогућавају кажњавање публике усвојени у парламенту, на брзину, за мање од недељу дана. „Видим како полицијски одреди проваљују у куће и станове како би казнили прекршиоце“, горко се подсмева Аба.

Последњи бастиони

Овде треба напоменути да је усвајању скандалозног закона у Летонији претходила нова серија репресија против руских ТВ канала. Дакле, крајем 2019. године забрана у балтичкој републици обухватала је следеће тв станице: *Петербург – Пятый канал*, *Дом кино*, *Время: далекое и близкое*, *Бобер*, *Дом кино премиум*, *Музыка Первого*, *О!*, *Поехали*, *Телекафе*, јер су део холдинга, чији је власник руски бизнисмен, Јуриј Ковалчук, уврштен на списак санкција Европска уније. У лето 2020. слична судбина задесила је седам канала групе РТ (који су раније радили под брендом Russia Today): *РТ*, *РТ ХД*, *РТ арапски*, *РТ шпански*, *РТ Документари ХД*, *РТ Документари* и *РТ ТВ*.

Крајем јануара 2021. летонски кабловски оператер *Tet* (чије је 51% капитала у државном власништву) изненада је објавио: „Због нејасноћа у праву на представљање канала и забринутости у вези са

поштовањем режима санкција, телекомуникације компанија *Tet* ће зауставити реемитовање ТВ канала *Први балтички канал (ПБК)* и *НТВ Мир*, *РЕН ТВ Балтија*, *Кинокомедије* и *Киномикс*, а заменићемо их другим еквивалентним каналима. Уместо тога, летонским гледаоцима су понуђени ТВ канали *LTV7*, *1+2*, *3+*, *Мир*, *TVСi*, *Дождь*, *UATV*, *Здоровое ТВ*, *Eureka HD*, *Пятница*, *Current Time*, *TV21*.

Мирослав Митрофанов, потпредседник опозиционе странке „Руски савез Летоније“, каже да су се током последњих деценија у Летонији водиле расправе о потпуној забрани руске телевизије, али да су власти засад спутавале чисто комерцијалне станице. „Ако уклонимо популарне канале у условима активне конкуренције, њихови гледаоци ће почети да користе услуге других кабловских мрежа. Рига и други велики градови имају избор.

Ова логика је престала да делује прошле године. Парламент је усвојио нови закон, према којем је 80% ТВ канала у основним пакетима кабловских оператера обавезно да емитује програм на језицима Европске уније.

На лето ће на снагу ступити нова правила – оператери се за то морају припремити. Постоји комерцијално решење које поништава напоре председника Егила Левитса и националистичких посланика који су му се придружили у истискивању руског језика из јавне сфере: оператори би могли смањити обим основног пакета, у потпуности га превести, на пример, на летонски језик и енглески језик, а уз то нуде и додатне пакете са руским ТВ каналима. Са становишта закона, таква замена је била могућа. Али елита власти је знала да ће кабловске телевизије сигурно то и учинити. Да се ово не би дого-

дило, започет је политички притисак на кабловске оператере, присиљавајући их да одбију реемитовање одређених канала. *Tet* се први предао...“ – објашњава Митрофанов.

Приметио је да је последњи бастион „непоуздане“ телевизије био *Први балтички канал*. „Не бих то назвао проруским, али тамо је постојала нека врста руске културне компоненте. *ПБК* је прво приказивао информативни програм руског *Првог канала*, а затим је у истом формату емитовао локалне вести. Била су три различита студија у Летонији, Литванији и Естонији.

Наравно, последњих петнаест година ова компанија је очигледно прво радила на стварању, а затим и на одржавању култа личности бившег градоначелника Риге Нила Ушакова... У почетку су имали пословне односе. Када су летонске странке ипак одлучиле да му одузму Ригу, предузеле су превентивни корак – извршиле су притисак на власнике *ПБК* и приморале их да одбију информативну редакцију. Једноставно су им уврнули руке. Све ово послужено је под „изговором“ борбе против особе која је под европским санкцијама. Али, опет, нигде другде ове санкције нису довеле до затварања ТВ канала. **Прави разлози су други: борба за власт, тежња ка маргинализацији руске заједнице у Летонији и принуди да се информације примају на летонском језику“**, објашњава опозициони политичар.

Заправо, бивши руски градоначелник Риге **Нил Ушаков** болно је реаговао на нове репресије против *ПБК*. Покушао је да прикрије свој лични интерес у овом питању бригом за добробит руских становника Летоније – кажу, изгубили су поуздан извор инфор-

мација о борби против пандемије КОВИД-19. „**Држава није у стању да разговара са становницима земље који говоре руски, не верују држави, не слушају је... Затварање канала на руском језику у тренутним условима довешће само до још већег ризика по безбедност земље.** Сви ћемо морати да доводимо у ред после пандемије и здравствену заштиту и образовање. И, наравно, да се реши „руско“ питање“, позвао је Ушаков.

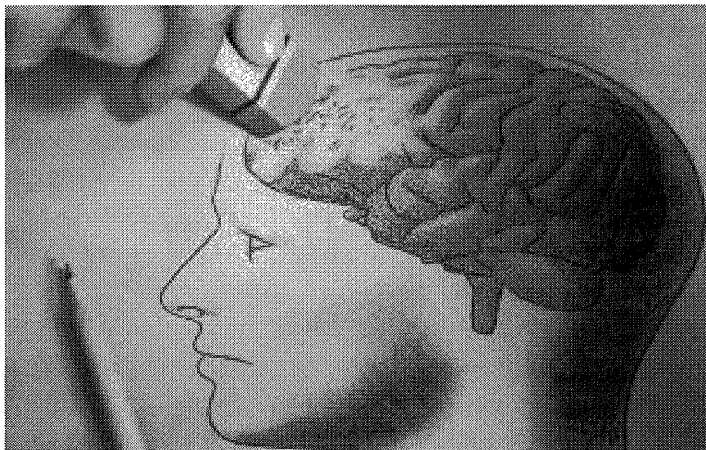
Етничка дискриминација

У међувремену, борба против „непријатељске“ телевизије у Летонији иде пуним гасом. **Летонско национално веће за електронске медије (НСЕСМИ) 8. фебруара одлучило је да забрани емитовање руског *РТР* канала у земљи на годину дана.** Председник одбора НСЕСМИ Иварс Аболинс на Твитеру ту меру је овако оправдао: „Ми смо бранили, бранимо и бранићемо свој информативни простор“.

Као оправдање за овај корак, НСЕСМИ је навео наводно „подстицање на мржњу“, у једној од емисија програма „60 минута“ емитованог на овом каналу. Учесници програма, као и водитељка Олга Скабеева, говорећи о Украјини, користили су речи, које се, према Аболинсовим речима, сматрају „говором мржње“. Летонски цензори посебно нису били задовољни што је Украјина названа „терористичком државом“, а њен бивши председник Петро Порошенко – „терористом“. Остаје да додамо да су ове изјаве звучале као вредносне пресуде у програму посвећеном саботажи Украјине на Криму. **Украјински министар спољних послова Дмитриј Кулеба захвалио је**

Летонији од срца на забрани емитовања канала – према његовим речима, ово је „правилни, уравни- тежени корак“.

А 9. фебруара 2021. Национални савет за електронске масовне медије Летоније забранио је поновно емитовање још шеснаест руских канала: *REN TV Baltic*, *NTV Mir Baltic*, *Karusel International*, *NTV Serial (HTB Сериал)*, *NTV Stilj (HTB Стиљ)*, *HTB право*, *Киномикс*, *Наш нови биоскоп*, *Отабински биоскоп*, *Индијски биоскоп*, *Кинокомедија*, *Киносерије*, *КВН ТВ*, *Кухиња ТВ*, *VOX TV* и *HD Life*. „Ова одлука је донета, јер Савет нема информације о представнику дистрибуције програма. Или о представницима који би могли дати сагласност у име власника програма за њихову дистрибуцију у Летонији. Такође, Савет није добио информације од власника о продужењу дистрибуције у Летонији“, каже се у саопштењу НСЕСМИ. **Одлука о забрани поновног преноса ступиће на снагу 10. фебруара у поноћ.**

Овај корак уплашио је неке летонске политичаре из реда најрационалнијих.

Бивши летонски министар образовања и науке **Вјачеслав Домбровски** примећује: „У демократској земљи? Поштујући слободу говора? Затворити ТВ канале?! Поред тога, бирачко тело владајућих партија практично и не гледа руске канале. Углавном их гледају становници наше земље који говоре руски. За шта ниједна која себе назива летонска странка никада није била озбиљно заинтересована.

Прогон руских ТВ канала део је когнитивне дисонанце. На државном нивоу, наравно. После свега, с једне стране се одржава уверење да је са демократијом у земљи све у реду и да нема политичке дискриминације. Посебно, на етничкој основи“, пише бивши министар. С друге стране, како он подсећа, **већ готово тридесет година етнички портрет посланика владајуће коалиције је непромењен – го-**

тово 100% су етнички Летонци. „Како је то могуће у земљи у којој је само 40% становништва оних који се изјашњавају као Летонци?! Когнитивна дисонанца. Како можете да убедите себе (и остатак света) да „црвене линије“ немају никакве везе са етничком припадношћу? Ово је само случајност?

Много година се водила борба против „последња окупације“. Током протеклих шест година, нађен је нови разлог за „црвене линије“. Према новој линији, Летонија која говори руски је „путинистичка“, а за ово је крива зомбификација руске телевизије. Због тога је за спасавање летонских Руса неопходно искључити руску телевизију“, резимира Домбровски. „Информативна чистка“ Летоније од руског језика, културе и информација се наставља...

Валентин Жуков
Русија

БУНДЕСВЕР СЕ ТАЈНО ПРЕТВАРА У ВЕРМАХТ*

- Хиљаде војника и официра немачких оружаних снага признају љубав према нацистичкој прошлости
- У трупима су откривене чињенице хомосексуалног насиља и мржње према „црнцима“, па чак и чињенице припреме терористичких напада
- „Ово би требало да буде проблем број 1 за немачко војно руководство, а не измишљена руска претња“, саопштило је руско Министарство спољних послова

Скандал је избио средином јуна: немачка штампа известила је да се истражује умешаност четири војника Бундесвера, смештена у Литванији у сексуално узнемиравање и певање антисемитских и десничарских радикалних песама. „Шта се тачно догодило још увек се истражује... Али једно се у вези с тим већ може сигурно рећи: све што се догодило никако није прихватљиво. То ће бити процесуирано и кажњено најстроже“, покајнички је рекла немачка министарка одбране **Анегрет Крамп-Каренбауер**.

* Превод чланка: Бундесвер тајно превращається в вермахт, <https://vz.ru/world/2021/7/2/1105775.html>

„Знамо да је истрага у току, да се догодио такав инцидент. Немамо могућност да се упознамо са истрагом, то је њихова национална ствар“, рекла је Рута Монтвиле, портпарол литванских оружаних снага. А литвански министар одбране Арвидас Анушаускас није пропустио да дода с досадом: „Нисам чуо за друге сличне инциденте, али ако читате руске медије, таквих лажних има много“.

Забавили се за славу

Анушаускас је заиста имао због чега да се нервира. Раније је углавном руска штампа извештавала о разним инцидентима у којима су учествовали пијани НАТО војници у балтичким државама – што је властима балтичких држава омогућило да такве поруке одмах негирају као „лажне“. Међутим, сада је нешто друго – о дивљању немачких војника у Литванији пишу *Der Spiegel* и *Deutsche Welle*. „Постоје сумње да се догодило кршење војничких правила... о преступима, укључујући сексуалну принуду, увредама на расистичким и антисемитским основама и екстремистичких облика понашања. Управо у Литванији, где одлучно заговарамо заједничке вредности са нашим партнерима, такво понашање појединаца не само да је неопростиво, већ је и срамотно за све нас“, рекао је на брифингу портпарол Министарства одбране Немачке.

Шта је истрага сазнала? Испоставило се да су се током забаве, одржане још 30. априла (2021.) у близини литванског града Рукла (тамо се налази полигон који користи НАТО), неки немачки војници толико напили и бучно славили да је хотелско особље морало позвати чак немачку војну полицију. Према

забелешкама из предмета, један од војника је тако побеснео да је покушао да убади пенис у уста бившем другу, док је други снимао шта се догађа.

Десет дана раније, 20. априла (Хитлеров рођендан), немачки војници из моторизованог пешадијског вода певали су нацистичке и антисемитске песме. У изјавама сведока посебно се напомиње да су војници певали ове песме упркос забрани наредника, који, међутим, није инцидент пријавио властима. Током истраге, осумњичени су вршили притисак на своје колеге, захтевајући од њих да ћуте. За крај, откривена је и чињеница нестанка 569 метака јединице.

Званична представница руског Министарства спољних послова Марија Захарова, која се током брифинга 1. јула дотакла скандалозног инцидента у Литванији, скренула је посебну пажњу на чињеницу да су покушали да заташкају случај. „Међутим, нису успели. Новинари *Шпигла* ископали су читав низ чињеница које изазивају озбиљну забринутост... Министар одбране Крамп-Каренбауер у својим смешним оправдавањима понашање војника назвала је "погрешним" и пожалила се да су инциденти нарушили углед немачких оружаних снага. Да ли је, заправо, ово главна брига руководиоца министарства одбране, а не чињеница да нацисти служе под њеним руководством? Подсетимо да је реч о истој оној Анегрет Крамп-Каренбауер која је недавно најавила „интелектуалну и војну супериорност“ немачке државности. Моћна супериорност, не оспоравам“, иронично је додала Захарова.

Застрашујући трендови

Анегрет Крамп-Каренбауер назвала је инцидент шамаром целој војсци. „Својим понашањем ови вој-

ници су на најнеодговорнији начин угрозили углед читавог Бундесвера. Њихов прекршај биће строго кажњен“, обећала је обраћајући се студентима Војне академије у Хамбургу. Према њеним речима, то је посебно неприхватљиво у тренутку када Бундесвер тражи додатна средства за куповину нове опреме и принуђен је да се бори против руске пропаганде. Окривљени вод изведен је из земље на даље испитивање.

Иронија судбине лежи у чињеници да је још у мају званични ЈуТјуб канал *Бундесвер Екслусиве* објавио документарца о свакодневном животу немачких војника који бране источни бок НАТО-а у литванској Рукли, која је удаљена 90 km од границе са Русијом (Калињинградска област) и 80 km од границе са Белорусијом. „Постаните на тренутак део мале борбене заједнице 93. тенковског батаљона за оспособљавање и посматрајте војнике током њихове интензивне обуке. Гледаћете их како одлазе из Немачке у ледену Литванију и сазнати више о мултинационалном појачаном систему напредног присуства који обезбеђује безбедност на источном боку НАТО-а са скоро 1.400 војника из пет земаља“, наводи се у најави филма.

У филму су приказани немачки војници стационарни у Литванији – и мушкарци и жене. Пуно су се смејали у кадру, а једна фрау је рекла: „Ово је први пут да одсуствујем већ седам месеци. Овде ћете брзо научити да цените оно што сте имали и оно што више немате. У овом војном тенку је све хладно“. Гледаоци филма изразили су ура-патриотске коментаре: „Не дозволите да Руси прођу!“; „Поштовање за сваку особу која је тамо. Као дугогодишњи војник, ја сам с вама. Нисам ни знао да се тамо налази Бундесвер. Да ли

смо заиста ту да заштитимо Европу од Русије?“; „Напокон серија о тенковским јединицама!!!“; „Жалосно је што неки немачки политичари забијају нож у леђа тим људима, уместо да им коначно одају захвалност коју заслужују“; „Вау, импресивно! Велико хвала свим војницима на свакодневном раду!“

И после све ове патетике – таква срамота... Проблем је што ово није једини случај, заправо у последње време испливала су на површину права расположења и оријентације немачких војника.

Један од ових откривених скандала догодио се недавно, у средишту елитне јединице за борбу против тероризма и диверзије Бундесвера (Kommando Spezialkräfte, KSK), која је учествовала у операцијама у Руанди, Босни и Херцеговини, Космету и у Авганистану. О томе је немачка министарка одбране Анегрет Крамп-Каренбауер нејасно говорила, а чињеница је да од априла 2017. године постају све чешће сумње у „десничарска екстремистичка осећања“ у редовима КСК и у „недовољну оданост Уставу“. Према министру, у јединици се формирало „нездорово схватање елитизма“ појединих команданата и појавиле су се групе у којима је владала атмосфера „токсичног вођства“. У тако деликатној ситуацији, војно руководство Немачке одлучило је да потпуно распусти једну од чета армијских специјалних снага.

Са разлогом се помињао април 2017. године. Тог месеца се догодио инцидент који је привремено заузео насловне стране немачких медија. Тада су храбри немачки војници из КСК приредили велику забаву уз учешће проститутки. Тамо је било присутно више од шездесет припадника специјалних снага. Касније је један од њих, под условом анонимности, рекао новинарима да су на забави војници приређи-

вали чудне комичне ритуале са свињским главама, пили поред ватре и слушали песме групе "десничарски рок" Sturmwehr. Певајући уз рефрене, војници су зиговали уз карактеристични поклич – и то више није био безобразлук, већ значајно кршење немачких закона.

У новембру 2018. немачка криминална полиција најавила је обелодањивање завере немачке војске, која је планирала атентат на бројне познате политичаре. У завери су учествовали војници Бундесвера и удружење елитних војника Uniter, који су се, посебно, намерачили да убију шефа фракције Леве странке у Бундестагу Дитмара Барча. У том циљу завереници су се снабдели оружјем, муницијом и горивом. Годину и по дана раније, у марту 2017. године, у Немачкој је ухапшен официр Бундесвера, представљајући се као сиријски избеглица и припремајући терористички напад. У касарнама осумњиченог истражитељи су пронашли предмете са нацистичким симболима.

Комплет кривице је у потпуности исцрпљен

С тим у вези, *Шпигл* је написао: „Обука специјалних снага изводи се у тајности, а сами војници, највероватније, неће одати никакве тајне, чак ни када су мучени. Ако неко од ових момака буде осумњичен за десничарске екстремистичке ставове, ово није само проблем, већ је и стварна опасност. Поред тога, КСК је част и понос читавог Бундесвера. Ниједна друга јединица се не креће тако активно широм света, учествујући у заједничким операцијама са другим специјалним снагама и тимовима за обуку командоса из

партнерских земаља“. Према новинарима, када се такви елитни војници почну више водити десничарским екстремистичким ставовима, а не Уставом, тада „не страда само углед Бундесвера, већ и читаве земље“.

Иначе, истовремено је извршена ревизија током које је откривена застрашујућа чињеница – у магацинима Бундесвера украдена је већа количина муниција (према различитим изворима од 37.000 до 85.000 комада), као и још 62 kg експлозива.

Можда је део нестале муниције и експлозива приватизовао један наредник КСК, који је служио у јединици од 2001. године. „Управо је његова јединица била у средишту истраге после забаве организоване пре три године, на којој су војници, како се извештава, размењивали поздраве из Хитлерове ере и слушали неонацистичку рок музику“, напомиње *New York Times*. Нестанак муниције посебно је алармантан у светлу чињенице коју је почетком 2020. године јавно обзнанио шеф немачке војне контраобавештајне службе Кристоф Грам. Према његовим речима, у то време је његова служба истраживала преко 550 војника осумњичених за екстремно десничарске ставове. Заузврат, бивши војник Ханибал Шмит рекао је за *New York Times* о мрежи тајних ћаскања у шифрованим месинџерима, која уједињује више од две хиљаде десничарских екстремиста широм Немачке. Многи од њих, рекао је, служе у агенцијама за спровођење закона – и чекају дан икс да изађу из подземља.

Пре две и по године, у јануару 2019. године, Ханс-Петер Бартелс, опуномоћеник Бундестага, објавио је извештај из којег је произашло да је само у 2018. години у Бундесверу откривено 170 слу-

чајева пројаве неонацистичких осећања. У 2017. години било их је 167, а у 2016. - само 63. У свим овим случајевима предузете су дисциплинске мере – али, као што видите, није помогло.

Конкретни примери дати су и у извештају Бартелса. На пример, један штабни официр отворено је рекао пред својим друговима да мрзи „црнце“ и да с њима не разговара. „На питање у којој би другој земљи ван Немачке желео да живи, одговорио је – у Аргентини, јер тамо још увек постоје нацисти“, каже се у извештају опуномоћеника Бундестага. Такође он говори о заједници поручника и виших поручника који су створили групу на WhatsApp – где су постављали цитате из књига и говора Адолфа Хитлера, а такође су „примитивно и брутално“ делили „шале“ о холокаусту.

Било је и слика свастике у баракама, бацања зи-га, и постављање на Фејзбуку коментара попут овог: „Премештање 20 северноафриканаца на тенку *Тигар* је непроцењиво. Постоје ствари које можете сами да урадите, а за све остало постоји СС“.

Сергеј Фокин, професор Катедре спољну политику Русије на Факултету за националну безбедност (ФНБ), РАНХиГС, верује: „У Немачкој ће бити сузбијено јачање десничарског екстремистичког тренда у војсци. Али ово није нови тренд, почео је још 1960-их и 1970-их“. Према његовим речима, „У Немачкој желе да забораве на оно што се догодило“ током Другог светског рата. Сећање на злочине нацизма у јавности се потискује. У званичној пропаганди главни акценат је на јачању моћи Бундесвера као темеља будуће војске читаве Европске уније. „Биће нова војска ЕУ, а њој ће требати нека врста традиције, посебно несаломљивог немачког духа, оданости ота-

цбини у духу паролe 'Немачка је изнад свега, изнад свега у свету',“ каже експерт.

Марија Захарова посебно обраћа пажњу на реакцију прес службе Бундесвера. „Назвавши понашање војника неопростивим, нагласили су да у Литванији савезници НАТО-а 'раме уз раме бране заједничке вредности на источном боку'. Стиче се утисак да су немачки војни архивисти напорно радили како би оправдали своје колеге, докопали се, да тако кажем, старих метода. Да тамо, којим случајем, фронт није готски? Они штите вредности на источном боку, схватате, оне заједничке. Не под тим песмама, како се испоставило.

Не дотичући се теме 'братства' по оружју 'НАТО партнера', желела бих да скренем пажњу на апсолутну неприхватљивост продора нацистичке идеологије у систем оружаних снага било које државе. Посебно Немачке. Такође стварно бих желела да рачунам да ће се у Немачкој спровести темељна истрага инцидената, а такви експеси у будућности бити апсолутно онемогућени. И чини се, ово би требало да постане проблем број 1 за немачко војно руководство, а не измишљена руска претња“, закључује Захарова.

Игор Шишкин
Русија

ОСВЕТА ПОРАЖЕНИХ: Шта стоји иза скрнављења споменика нашим војницима у Европској унији?*

- Споменици совјетским војницима били су и биће доживљавани у земљама ЕУ као симболи пораза, а не као симболи ослобођења од фашизма, за који се борила Европа уједињена Трећим рајхом
- Рушење споменика маршалу Коњеву поставља питање шта Русија мора да учини како би зауставила процес исмевања памћења на ратнике који су победили, а који добија на значају широм Европе?
- Сада се нуди много опција. Али прво, верујем да је потребно поставити тачну дијагнозу о ономе што се дешава. Са чиме се суочавамо, са појединачним експесима или са циљаном политиком држава ЕУ?

Најлакше је свалити оно што се догодило у Прагу на конкретном мрзитеља или групу „одмрзнутих“ маргиналаца у руководству општине Праг-6, у коме не могу да се пронађу „здраве снаге“ Чешке и наста-

* Превод чланка: Месть побежденных. Что стоит за осквернением памятников нашим воинам в ЕС, <https://regnum.ru/news/polit/2917039.html>

ви се са слатким сновима о уједињеној Европи од Лисабона до Владивостока.

Шта је са чињеницом да „маргиналци“ руше или скрнавље споменике совјетским војницима у свим земљама Европске уније (где их има, ту су и споменици), а „здраве снаге“ не могу ништа да ураде са њима ни у једној од ових земаља.

Шта је са Резолуцијом Европског парламента, законодавног и представничког тела Европске уније, „О значају европског памћења за будућност Европе“ (19.09.2019.), која изричито захтева да све земље ЕУ усвоје пољско искуство и очисте територије својих држава од споменика совјетским војницима. Наравно, у име „племените“ борбе против тоталитаризма: „Споменици и меморијали који величају тоталитарне режиме и даље постоје на јавним местима у неким државама чланицама, што отвара пут искривљавању историјских чињеница о последицама Другог светског рата и пропаганди тоталитарног политичког система“.

ПОЛИТИКА ЕКСЦЕСА

Један екссес, два екссеса, три екссеса. Потом је уследила одлука Европарламента да „екссеси“ постану норма. Можда би, дакле, требало да престанемо да скривамо главу у песку и коначно признамо да је напад на споменике совјетским војницима свесна и доследна политика држава Европске уније, а не провокације одређених „деструктивних снага“.

Зашто земљама које је Совјетски Савез ослободио од смеђе куге треба таква политика? Кључ за одговор даје чланак историчара Олега Назарова „Бо-

гохуљење у центру Прага“ (Олег Назаров „Кошунство в центре Праги“ <https://regnum.ru/news/polit/2909865.html>) који даје веома корисне податке. Губици (невраћени из рата) чехословачког корпуса, који се борио за ослобађање Чехословачке у саставу Црвене армије, износили су 4.011 људи (заједно са совјетским грађанима који су у њој служили). Истовремено Чеха и Словака који су се борили против ослобођења Чехословачке од фашизма било је ни мање ни више него 69.799, управо толико су совјетски војници заробили, не рачунајући оне који су погинули. Такав је био однос снага.

Маршал Коњев

Да, треба рећи и то да се већина Чеха, за разлику од Словака, није борила директно са Црвеном армијом. Али Други светски рат није само борба на линији фронта. Тешко да би се неко усудио рећи да се радници уралских фабрика нису борили против фашизма. Сходно томе, чешки радници и инжењери, који су задовољавали око трећине потребе Вермахта за наоружањем и војном опремом, треба сматрати пуноправним, ако тако могу рећи, учесницима у рату – борили су се на страни Трећег рајха против Совјетског Савеза, за одржавање фашистичког Новог поретка у Европи.

*Уклањање споменика маршалу Коњеву у Прагу
2020. године*

Други пример. Током битке за Стаљинград, Црвена армија је разбила две румунске, једну италијанску и једну мађарску армију, не рачунајући немачке трупе. Очито је да се у Италији, Мађарској и Румунији велика победа код Стаљинграда доживљавала као катастрофа, а не као гаранција

њиховог брзог ослобађања од фашизма. Становништво је са ужасом чекало сахрану својих сродника.

ОКУПАЦИЈА КОЈА ТО НИЈЕ БИЛА

У Европској унији, осим држава које су званично ратовале на страни фашизма, има и оних које се за то не могу кривити. Неке, попут Француске, убрајају се у земље победнице над нацизмом. И све би било у реду, али после рата у **совјетском заробљеништву се нашло 464.147 грађана тих држава који су се са оружјем у рукама борили против ослобођења Европе од фашизма.** И то је ни мање ни више већ око пет (!) Комбинованих армија совјетске војске 1943. године.

Што се тиче Француске, да напоменемо да је у јесен 1941. године, приликом напада на Бородино (!) за само неколико дана, губитак **638. пука Вермахта, који је био попуњен француским добровољцима,** готово је за пет пута премашио број пилота чувене јединице под именом „Нормандија-Немењ“ током целе историје њеног постојања у Црвеној армији. Не треба заборавити ни скандал који је избио у Паризу 2008. године у вези са организацијом изложбе фотографија у боји Андреја Зуца „Парижани под окупацијом“, која је омогућила свима да виде како Французи безбрижно чекају своје ослобођење од фашизма.

О томе да су размере европског отпора невероватно преувеличане пропагандом писао је још Вадим Кожинов у књизи „Историја Русије. XX век. 1939-1964“: „Много је писано о каснијем европском ‘покрету отпора’, који је наводно нанео огромну штету

Немачкој, и поред тога (и то је, можда, главна ствар), то сведочи да је Европа декласирано одбацила своје удруживање под немачким вођством... У ствари... значајан отпор немачким властима догодио се само у Југославији, Албанији и Грчкој... јер ове земље, по свом начину живота и свести, нису у много чему припадале европској цивилизацији средине 20. века.“

ЕВРОПА СЕ БОРИЛА НА СТРАНИ НАЦИСТИЧКЕ НЕМАЧКЕ

Генерал-армије Махмут Гареев имао је све разлоге да каже: „Током ратних година, цела Европа се борила против нас. Три стотине педесет милиона људи, без обзира да ли су се борили с оружјем у рукама или производили оружје за Вермахт радили су исти посао... Два милиона добровољаца из Европе борило се на страни Хитлера, а против СССР-а“.

Међутим, **ако се скоро цела Европа борила на страни нацистичке Немачке, шта је онда била победа над фашизмом? Наравно, пораз. Европа је изашла из Другог светског рата поражена, а модерну Европску унију, посебно после Брекзита, чине државе поражене у Другом светском рату.**

У складу с тим, Европа је споменике совјетским војницима доживљавала, доживљава и доживљаваће као симболе њиховог пораза, а не као симболе ослобађања од фашизма за који су се они борили.

Стога је тешко не сагласити се са Александром Халдеем: „После издаје Горбачова, споменик Коњеву у Прагу био је осуђен, као и сви споменици совјетске ере изван Русије.“ (Александр Халдеем: «После предателства Горбачёва памятник Коневу в Праге

был обречён, как и все памятники советской эпохи за пределами России».)

Док је Совјетски Савез био јак – поражени Европљани су носили цвеће до подножја споменика совјетским војницима. А када је нестало СССР-а почело је скрнављење споменика и њихово уништавање. Наравно, Европљани још увек не могу отворено рећи да им није требало ослобођење од фашизма. Америка то неће дозволити. Морамо се, дакле, овде суочити са демагогијом – нису нас ослободили на начин како смо то желели, нису нам ти руски варвари поклонили исти низ слобода, јер смо њихову земљу залили крвљу, итд, итд.

Зашто је процес рушења споменика спор?

Они се плаше. Страх од победничке земље дубоко је ушао у подсвест европских политичара и обичних људи. Крајње је индикативно, са психолошке тачке гледишта, оптужба коју је у вези са увођењем нове порције санкција Русији од стране Немачке Ангеле Меркел, изрекла опозиционарка Сара Вагенкнехт у Бундестагу: „Заборавили сте ко је спалио Берлин!“

Ово сећање и страх присиљавају Европску унију да делује крајње опрезно, да проверавајући и на „најмање вредним члановима екипе“, да ли је тачно да руски медвед више није способан ни за шта или се само разболео. **Започели су у Естонији (Бронзани војник). Кремљ није одговорио. Идемо даље.** У Пољској су у последње три године срушени скоро сви споменици совјетским војницима. Реакција Москве је пренемагање и дељење небројених мајица које су руски политичари носили у патриотском бесу током учешће у толк-шоу емисијама. Значи, можете наставити, одлучено је у Европи. **Сада је дошао ред на Чешку. Ако се поново извуче с тим, Немачка ће**

се ускоро усудити да уради оно што стварно жели, али за сада нема довољно храбрости.

Бронзани војник, три дана пре демонтаже 24. априла 2007. године

Не треба се надати да ће Немци, који су ратнички народ, уступити пред неким тамо источноевропљанима. Они наводно поштују војну традицију и никада неће подићи руку на споменике палим војницима, иако непријатељским.

Прво, очеви и дедови садашњих немачких политичара показали су своју витешку суштину у свој својој слави, уништавајући милионе жена, деце, стараца и заробљеника.

Друго, Резолуцију Европског парламента која прописује рушење споменика усвојена је на предлог фракције Европске народне странке коју је предводио Немац **Манфред Вебер**. Исти онај Манфред Вебер, кога је Ангела Меркел недавно покушала да постави

за председника Европске комисије – владе Европске уније.

УНИШТАВАЊЕ СПОМЕНИКА СОВЈЕТСКИМ ВОЈНИЦИМА – ОСВЕТА ПОРАЖЕНИХ

Ако је дијагноза прашких догађаја тачна – освета побеђених победнику, жеља ЕУ држава да се ослободе симбола њиховог пораза, тада ћемо морати признати да само сила може спасити споменике совјетским војницима.

Па, да ли поново уводимо тенкове у Праг? Не, не позивам на започињање рата са блоком НАТО. Али добро је да сви схватимо да постоји огромна дистанца између нечињења и уласка у тенкове. Русија није Зимбабве (уз сво поштовање ове земље). Москва увек има много тога чиме може да одговори.

Друга је ствар да је током последњих неколико деценија главна жеља владајуће класе Русије била да буде у Европи од Лисабона до Владивостока. Због тога нису ништа стварно урадили у одбрану споменика совјетским војницима – да ли је могуће да ће ова „ситница“ погоршати односе са Европском унијом, где се чува новац и где живе породице руске елите.

Само један пример, усред масовног рушења споменика у Пољској са подсмехом се говорило да у Варшаву не треба уводити тенкове, при чему је Москва за наредних пет година продужила изузетно користан Варшавски споразум о пријатељској и добросуседској сарадњи, у коме постоји члан 17 који директно обавезује Пољску да штити све споменике совјетским војницима.

Међутим, све тече, све се мења, а Русија какве све елите није преживела.

P.S. Онима који не могу да се растану са митом о заједничкој борби против фашизма са европским народима, желим да кажем да су у Европи заиста били борци против фашизма. А Русија је дужна да их се сећа. Сећање на војнике Чехословачког корпуса, сећање на војнике пољске војске и Армије лудове, сећање на пилоте Нормандијско-Немењ ескадриле, треба да негује сећање на безимене антифашисте који су дали своје животе у борби против смеђе куге.

Недавно је руско Министарство одбране објавило протокол о испитивању заробљеног СС оберштурмфирера **Мартина Фејербаха** (Аустријанца): „У јуну 1942. године, не сећам се тачног датума, војници наше чете у Бечу су притворили бројне антифашисте које су затворени у здање у близини Источне станице. Укупно је требало погубити 100-150 људи. Колико се сећам, тада сам лично обесио и обезглавио 19 људи, одсекао руке тројици и приковао на крстове двојицу“.

Морамо се, дакле, сетити ових аустријских антифашистичких јунака. Али њихова крв и њихово дело нису индулгенција за већину Аустријанаца и других Европљана који су се борили под заставама Трећег рајха.

III

БУДУЋНОСТ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Руслан Хубиев
Русија

ПЕТ РАЗЛОГА ЗБОГ КОЈИХ ЈЕ РАСПАД ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ НЕИЗБЕЖАН*

Сумрак Европе се догађа пред нашим очима

- Није тајна да је Европска унија првобитно била створена од стране шест европских римокатоличких држава, ради помагања индустрији челика и угља. Креирана је у облику хомогене европске асоцијације за решавање заједничких проблема. Почетна верзија је много полагала на образовање, јер је уједињавало људе сличног менталитета, заједничке вере, културе и заједничких представа о вредностима у њиховим државама

Међутим, до нашег времена се све ово претворило у пуку формалност. Унија угља и челика, која је настала 1950. године, била је пре свега економски пројект, док је садашња верзија Европске уније строго бирократска. Прва Унија је изабрала за вође људе из индустрије и оне који су омогућили економски напредак Европе, а друга се проширила на 28 земаља потпуно несистематски.

---

* Превод чланка: Пять причин, почему распад Европейского Союза неизбежен,
<https://www.imperianews.ru/details/7c73c005-d136-e911-80fc-020c5d00406e>

У почетку Унију је стварао капитал Француске, Немачке, Италије, Белгије, Холандије и Луксембурга и једноставно је искористило жељу људи да не дозволе нови рат. Пројекат је користио пацифистичке тежње у друштвима и пројавио наднационални пројекат свеевропске бирократије. **Ипак, чак и у погледу делимичног одрицања од суверенитета, унија угља и челика још увек је уједињавала равноправне играче, те је стога била релативно стабилна, што се не може рећи за садашњи образац ЕУ.**

Модерна Европа је преклапање некомпатибилних елемената, при чему њене кључне чланице сада промовишу идеју еврозоне са „две брзине“, а екстерни играчи су већ почели да је разваљују ...

Ретроспектива

Умањење значаја старе Европе у светској политици отпочело је давно. Кључни рубикон за ово био је 30-годишњи рат који историчари формално деле на I и II светски рат. Наравно, Европа то није планирала, посебно после неочекиваног успеха и победе СССР-а. Још почетком XIX века Наполеон је далековидо изразио мишљење да ако Европа настави своју експанзију према Русији, онда ће се пре или касније наћи између две ватре. То се догодило. **Као резултат Првог и Другог светског рата, Европа је потпуно изгубила свој положај хегемона.**

На крају XX века Совјетска Русија и САД су коначно поделиле свет, а стари свет се вратио на тачку у којој је постао арена совјетско-америчке конфронтације. **Још већи губитак независности у спољнополитичким питањима Европу је доживела после 1991. године. Управо тада је Унија**

добила фаталну неравнотежу, јер је пренагло прогутала источноевропске “републике”, а које су с њом неспојиве.

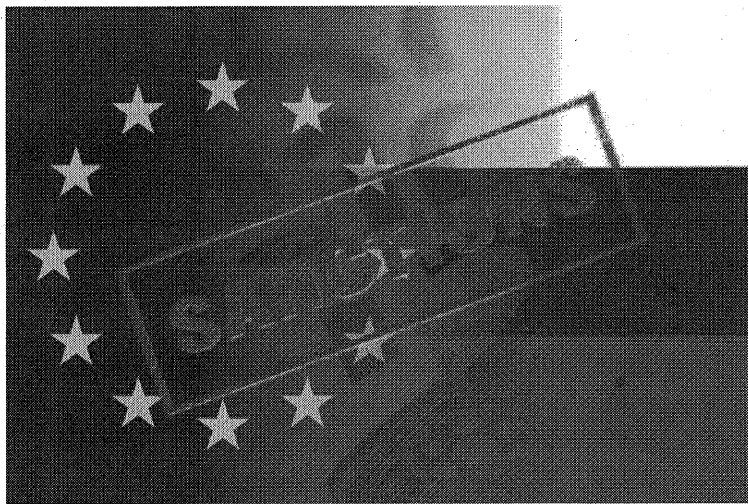

Истовремено, супротно очекивањима, није дошло до равноправног удруживања. Западна Европа је само прогутала Источну, не прихвативши је као равноправну чланицу. **После пљачке и исисавања ресурса источноевропских држава, уништавања индустрије коју је изградио СССР, Стари свет је још у повоју убио непотребног конкурента.** Владе источноевропских чланица ЕУ Брисел је посадио на иглу субвенција, а лојалност становништва купована је кредитима.

Западна роба која је преплавила полице држава Источне Европе, брзо је угушила гласове разума, иако су само позивали да се мисли на будућност, као и последице овако безумне политике. Према њима, уз овакав тренд, нове европске државе ће коначно изгубити своју субјективност већ за 10 до 20 година. Заправо оне ће постати потпуно зависне и неће моћи саме да ништа стварају. Пројављене годи-

не су прошле и ми сада видимо каква се ситуација појавила.

Стотине милијарди евра подршке, која су формално дате да “подстакну” Источну Европу на то да почне да живи на основу сопствене снаге, ни су довеле до очекиваног резултата. Наравно, овде не може постојати никаква независност, чак није могуће одржавати ни тренутни ниво развоја без субвенција из Брисела. Али програм помоћи завршава се већ 2020. године. У суштини, ово је први предуслов за колапс ЕУ.

Западна Европа не може више да „храни“ русофобни кордон у актуелној ситуацији, посебно Немачка са изненађењем посматра како се Пољској додељује више средстава него што је добила цела Западна Европа током Маршаловог плана. Само у периоду од 2004. до 2014. године, Варшава је од Брисела добила 101,3 милијарду евра у специјализованим програмима. Међутим, Немачка је

умела да искористи далеко мање средстава које је добила, те се сада појављује као евро-донатор, док Пољска и даље жели да прима 11 до 18 милијарди долара годишње на свој рачун.

Узрок други: ЕУ-САД

Од момента појаве униполарног света и ураганског ширења ЕУ, само је порастао сукоб између држава чланица и ЕУ. Када се Москва нагло вратила у арену великих сила, Англосаксонци су одлучили да успоре њен развој туђим рукама, тачније рукама Европске уније. Неизабрани функционери ЕУ под притиском Сједињених Држава и Британије почели су да дају деструктивне директиве земљама чланицама.

Од бесмислених санкција нису страдали само људи, већ и бизнис, а то је већ погађало и амбиције руководеће класе сваке земље. Антируске санкције су по инерцији подржане, али унутар саме ЕУ почела је да се осећа подела. До данас, ниједан сас-танак и преговори који су одржани о овим питањима нису ништа решили, јер не узимају у обзир корен проблема. Да рат елита који се одвијао у Сједињеним Државама није прокључао, а старе транснационалне елите у лику Бушева, Клинтонових итд. дошле на власт, расцеп би сам од себе нестао.

Обећања да ће се надокнадити нанете штете ЕУ изазване антируским санкцијама нештедимце су давали Американци из Обаминог тима, међутим на власт у Вашингтону су дошли потпуно нови људи. Трамп је одбио да плати рачуне, а русофобија је пала на рамена самих Европљана. У томе лежи корен неочекивано насилне реакција

бројних политичких снага ЕУ и апела који су стигли из већег дела Европе да се зауставе антируске санкције. Поред тога, претходни амерички естаблишмент имао је по питању ЕУ конзервативније ставове.

Планирано је да озлоглашени трговински споразуми типа Транстихоокеанског партнерства (ТТП) уједини тржишта Европе и других америчких сателита и одвоје их тарифним баријерама од конкурената типа Кине. Европска унија би у том случају, у другој фази, постала америчко тржиште.

Економија Америке би постепено истискивала европске производе, чак и са европских тржишта, што је био тзв. меки сценарио. Касније, Москва се појавила на светској сцени и трон хегемона се заљуљао. Резултат тога је да садашњи амерички естаблишмент не може више да тражи алтернативе, средства за противдејство су потребна одмах, и стога ЕУ активно урушава.

По инерцији, **бирокаратска елита Европе покушава да убеди друге чланове о својој корисности, али у стварности они никоме не требају.** Њен задатак је био да обавља функције америчког бирократског надзорника Европске уније, али пошто се планира отпис ЕУ, надградња је бескорисна. Иронично, али у овом случају, имати посла са појединачним земљама, а не са Унијом је истовремено корисно и за Русију и за Сједињене Државе.

Разлог трећи – унутрашња економија

Са економске тачке гледишта, Европска унија има практично исте земље са којима је почела. Немачка, Француска, Бенелукс (Белгија, Холандија и Луксембург), а такође и Италију. Сви остали живе од субвенција, тј. на њихов рачун и тако гуше систем. Цела Источна Европа се у једном тренутку једноставно продала за новац, дајући суверенитет, иако су због њега формално напус-тили Москву. Сада су економске реалности такве да је политика бенефиција у пређашњем облику уки-нута, Стари свет преживљава тешкоће и већ је постао предмет прекоморске уцене.

Корен економских разлога за распад лежи у чињеници да садашња ЕУ не може на други начин решити постојеће проблеме. У једном тренутку, она је лично уништила индустрију и економију Грчке, Прибалтичких држава, Пољске, Мађарске и других земаља које су јој припадале како би апсорбовале њихова тржишта, радни и научни потенцијал. Као резултат тога, Стари Свет их је лично посадио на иглу субвенција и тиме и самог себе осудио на још веће проблеме.

Правде ради, важно је разјаснити у чију су корист субвенције деловале. **Формула је била прилично колонијална – потребно је уништи производњу других земаља, а затим им позајмити новац.** Уосталом, очигледно је да ће се та средства потрошити на робу из метрополе. Међутим, сада су извори субвенција исцрпљени. Британија, која напушта ЕУ и уплаћује у буџет око 12 милијарди евра, ускоро ће престати да то чини, а на прагу стоји европско-амерички трговински рат.

Узрок четврти – мигранти

За рушење Европе елите, која је на власти у институцијама Сједињених Држава користе се стари механизми. Конкретно, они реанимирају пројекат миграција које је створио човек, што подрива друштва ове или оне земље изнутра. Једина разлика је у томе што је спољни сценарио зауставила Москва, тако да садашња варијанта подразумева коришћење већ постојећих мигрантских ресурса у ЕУ.

Доказ да је покренут процес о коме говоримо је француски покрет жутих прслука, односно оно што се дешава иза прљавих завеса. Док Европа са чуђењем посматра поступке француске полиције, демонстраната и кораке власти, председник Републике тихо и неприметно потписује закон о миграцији. Буквално, само пре неки дан, Макрон је ставио свој потпис на документ за који је обећао да га Француска неће потписати. Наравно то је било пре почетка штрајкова. Сада се не може говорити о било каквом затварању граница, а уместо да се смањи број миграната, Париз се спрема да прихвати још више миграната.

Са тачке посматрања уобичајене логике, ово се чини апсурдним, нарочито због присуства екстремног јавног израженог незадовољства паразитирањем миграната у француском друштву. Али иронија ситуације се закључује у томе да су организатори протеста исти људи који су заинтересовани за колапс ЕУ. Управо зато је француску улицу у тренутку потписивања документа изненада престала да интересује ово злосутно питање.

За поделу, не постоји ништа боље од вештачког јаза између стварности и позиције штампе. Стога, док Французи масовно прелазе из градова где има мигрантима у безбеднија места, дотле медији говоре све супротно.

Тако је средином фебруара, под притиском Независне организације за стандарде штампе (Independent Press Standards Organisation), британског органа за контролу медија, чувени таблоид *Daily Mail* био приморан да објави колумну корективних измена и допуна. Једноставно речено, таблоид се извинио свима што се усудио да објави репортажу о стварној ситуацији са мигрантима. У чланку се описује тотална исламизација читавих региона и различитих градова ЕУ, као и посебно критична ситуација по овом питању у Француској.

У први мах може се учинити да је покорност којом „најслободнија штампа света“ исправља чланке на први захтев власти представља изненађење, али реалност је та да су англосаксонски медији увек били само средство политике. Једина разлика је што су то

раније радили ван Уније, а сада унутар Европске уније. Притисак на огорчење масе има за циљ да поткопа већ дуго грејани чајник евротолеранције, што је још једна претпоставка за колапс ЕУ.

Узрок пети – глобална авантура

Корен проблема је тај што криза капитализма и недостатак тржишта све више враћа наизглед цивилизовани западни свет у свој прави “дивљи” облик. **Отварање нових тржишта за финансијско паразитирање Запада омета Кина, а паљење локалних сукоба, пучева и ратова – омета Русија, као резултат тога, морамо да пустимо своје људе на клање.**

За доказивање стварних америчких намера довољна је обична логика. Европа има технолошке могућности и производне потенцијале како би задовољила све потребе ЕУ и Америке, док Сједињене Државе, са своје стране, имају и технолошки и производни потенцијал како би у потпуности снабдевале и америчко и европско тржиште сво-

јим робама. **Последично, једна од њих ће морати да оде.** Или тачније, да постане храна другој.

Окидач за покретање ситуације у описаном смеру био је економски положај самих САД. Тачније тренутак у којем је глобална дужничка економија изгубила свој главни покретач за свој раст – а то је могућност да ствара нове дужничке јаме. **За функционисање система долара, који је у потпуности изграђен на америчкој војсци и вери инвеститора, Америка је морала стално стварати нове сукобе.** Револуције и ратови могу погодити било који регион који није под контролом долара. Државе чији су ресурси национализовали су рушене, а системи у којима је долар већ био присутан били су оптерећени револуцијама. Ширење дужничких јама и извоз долара није дозвољавао да се престане са његовим штампањем.

Међутим, од 2015. године и доласка Москве у Сирију све је почело да иде у другом смеру. Велики сукоб на који су Американци ставили улог није се догодио. Сирија је опстала, анулирање националних држава и преливање трилиона долара у раније национализовану имовину није се догодило, а најважније руте и извори енергије нису прешле у руке Сједињене Државе, при чему је контрола над терористичким војскама изгубљена.

Од тада, покушај продужења постојања доларског система стварањем нових финансијских јама и хаоса почео је активно наилазити на заједнички отпор Москве и Пекинга. ЕУ се поново нашла између два пожара. Да би се криза економије америчког долара одгодила, потребно је “јести” Европу, а да би се „појела“ прво се мора разрушити.

САДРЖАЈ

<i>Предговор</i>	5
------------------------	---

I

ЕВРОПСКА УНИЈА И ВРЕДНОСТИ

Владимир Малишев, КОЈЕ СУ ТО ДЕМОКРАТСКЕ ВРЕДНОСТИ ЕВРОПСКЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ?.....	11
---	----

Сергеј Черњаховски ЕВРОПСКЕ ВРЕДНОСТИ – РЕТОРИЧКА НЕОПРЕДЕЉЕНОСТ	16
--	----

Владимир Малишев ЗАБРАЊЕНЕ ЗОНЕ У ЕВРОПИ	21
---	----

ДИНАМИКА ГРУПНОГ СИЛОВАЊА У НЕМАЧКОЈ	25
---	----

Константин Шемљук КРАХ ИДЕЈЕ О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ КАО СУРОГАТУ НЕБЕСКОГ ЈЕРУСАЛИМА	28
---	----

Владимир Малишев КРВ И КОКАИН ТЕКУ УЛИЦАМА ЕВРОПЕ, КОЈА СТАРИ И ПОСТАЈЕ СВЕ ЗАВИСНИЈА	39
--	----

Сергеј Черњаховски ЕВРОПА СА МИГРАНТИМА И БЕЗ ЦИЉЕВА: муслиманска инвазија на европску идеолошку пустош	44
--	----

II

ЕВРОПСКА УНИЈА И НЕОНАЦИЗАМ

Владимир Прохватилов АКО СЕ У ЕВРОПИ ПОЈАВИ ЧЕТВРТИ РАЈХ... ..	51
---	----

Алексеј Назаренко
НЕОНАЦИЗАМ И ЗАПАД: двоструки аршини 58

Степан Костецки
У НЕМАЧКОЈ ЈЕ СВЕ ВИШЕ НЕОНАЦИСТА:
Како се инфилтрирају у специјалне снаге
и полицију? 64

Владимир Кудрјавцев
НАЦИЗАМ У ЕВРОПИ ЧЕКА СВОЈЕ
ВРЕМЕ И
ПРИПРЕМА СЕ: О самооправдању Европе 74

Валентин Жуков
ЛЕТОНИЈА НАМЕРАВА ДА
ШПИЈУНИРА ГРАЂАНЕ КОЈИ ГЛЕДАЈУ
РУСКЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ 79

Валентин Жуков
БУНДЕСВЕР СЕ ТАЈНО ПРЕТВАРА
У ВЕРМАХТ 89

Игор Шишкин
ОСВЕТА ПОРАЖЕНИХ: Шта стоји иза
скрнављења споменика нашим
војницима у Европској унији? 98

III

БУДУЋНОСТ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Руслан Хубиев
ПЕТ РАЗЛОГА ЗБОГ КОЈИХ ЈЕ
РАСПАД ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ НЕИЗБЕЖАН..... 111

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327(4-672EU)(082)

ЕВРОПСКА унија - четврти рајх : шта не знамо о Европској унији?
/ превео и приредио Зоран Милошевић. - Црна Бара : Удружење
"Милош Милојевић", 2021 (Београд : Донаг граф). - 125 стр. : илустр. ;
21 см. - (Библиотека Геополитички есеји - преводи ; књ. 1)

Тираж 500. - Стр. 5-8: Предговор / Зоран Милошевић.

ISBN 978-86-81364-15-4

1. Милошевић, Зоран, 1959- [приређивач, сакупљач] [преводац]
[аутор додатног текста]

- а) Европска унија -- Зборници
- б) Спољна политика -- Европска унија

Европска унија се представљала као оличење добра на земљи, као небески Јерусалим у који, свако ко уђе, долази у царство обиља и хедонизма. Силан новац, знање и енергија пропагандиста потрошени су да се утврде поменути стереотипи код европских народа. Успеха је, наравно, било све до 1999. године и агресије НАТО-а на СР Југославију (Србију и Црну Гору) у којој су учествовале Белгија, Холандија, Данска, Чешка, Француска, Немачка, Мађарска, Италија, Шпанија, Турска, Канада, Велика Британија, Норвешка, Пољска, Португалија и Сједињене Америчке Државе, тј. 13 држава Европске уније. Агресија је изведена без сагласности Савета безбедности Уједињених нација и са лажним оптужбама да су Срби извршили масакр албанске деце у Рачку.

Из предговора приређивача

